

LOLI

U R B A N A

Revista maçònica d'avantguarda
contracorrent i perversió

AFTERPUNK? POSMODERNITAT? PERÒ QUE PASSA?

MANIFEST ANTICULTURETA

ENTREVISTA: S A D E

ACI ESTA LA N.O.R.M.A. A

PIRATERIA INFORMATICA

COMIC:

EL LABERINT DE TS'UI PEN

LA LLOTJA

CAPULLS

SKINSVALENCIA

NARRACIONS:

ATAQ GALACTIC

PARANOIA UNIVERSITARIA

ENTRE L'AMOR I LA MORT

MORBO EDIPIC

EL SINTETITZADOR

TAULA RODONA: ALTERNATIVES A L'ART AVUI

PAGINA DE L'HOMME

EL NO A LA POLITICA

APOLOGIA DE L'IMPERDIBLE

NOTICIES EDITORIALS

ETZ. ETZ. ETZ.

ENTREVISTA: CARCÒNIC

SADOMASOQUISME

IMPRIMEIX: Xeroprínt.
DIPOSIU LEGAL: 1/458-84

CORRESPONDENCIA I CONTACTES: Ap. Correus 597
(València)

LÒGIA URBANA és una realització de P. M. (Produccions màgiques)
PRECCIÓ, REDACCIÓ, MAQUETACIÓ I DISENY: Josep-lluis & Isabel.
COL·LABORAT: Mª Teresa, Gabriel, Tejedor, Miguel, Juanfer,
Editor, Mª Dolors, Toni, Ximo, Santi i Vicente.
Especialistes a l'obra, Tomàs i Vicente pel seu estímul.

Lògia Urbana ha nascut i no pensem donar cap explicació o justificació.
Aci estem, el primer pas ha estat donat, ara només es tracta de continuar caminant.

Qui vulga fer-s'ho amb nosaltres té obertes les portes de la lògia.

El cercle dels iniciats vos saluda i vos desitja bon profit

«PERÒ QUÈ PAS? EL PAS-SAT NO ES NERIEIX NI UNA SOLA LLÀGRIMA. ELS NOVS MUTANTS HAN COMENÇAT JA LA CONSTRUCCIÓ DEL FUTUR. LINEIX-TE A ELLS, ESBORRA EL PASSAT DELS TEUS CÈRCITS I LLUITA PER LA TEUA VIDA. UNA NOVA INTEL·LIGÈNCIA ESTÀ SORJINT PERTOT ARREU.»

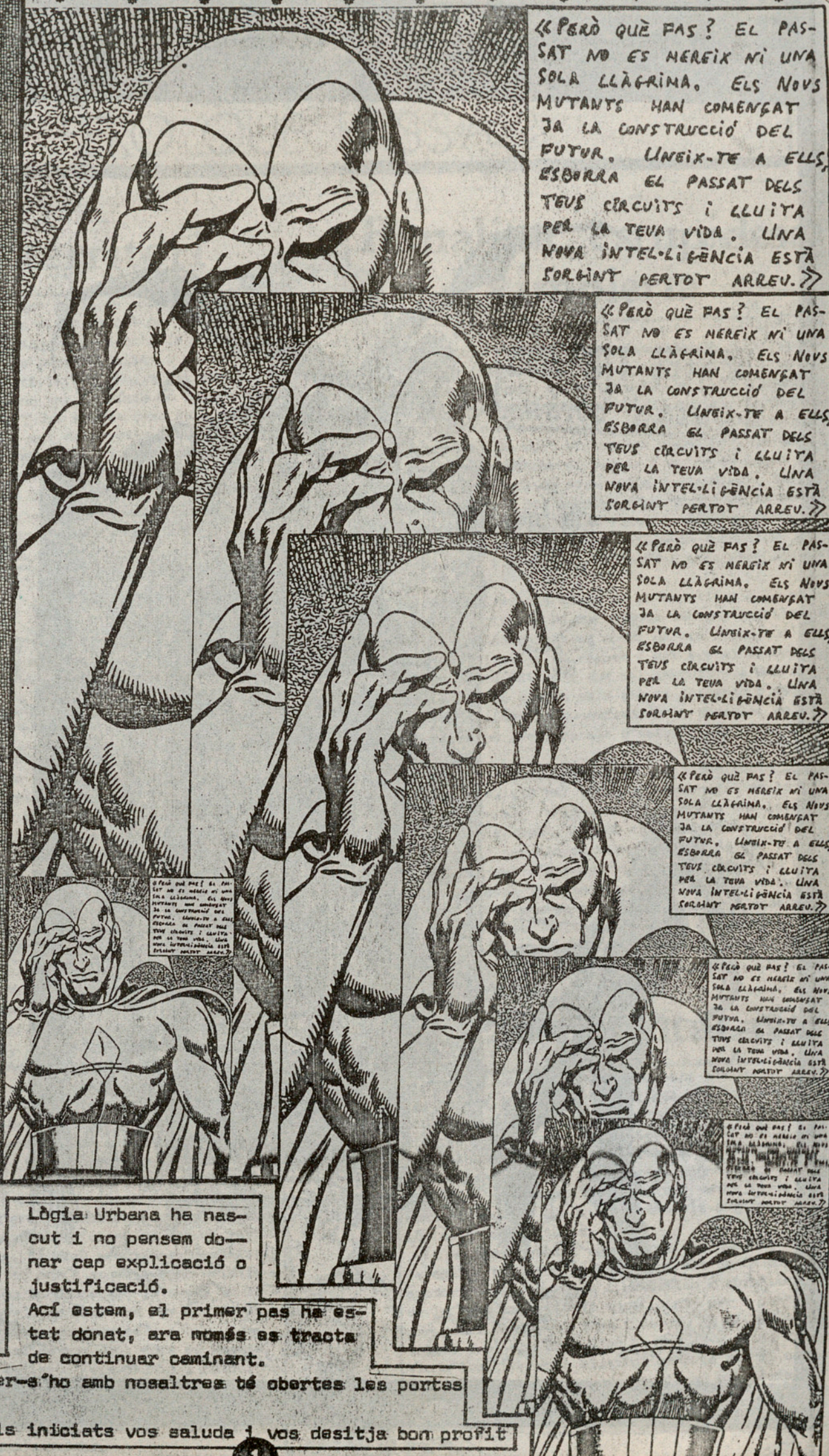
«PERÒ QUÈ PAS? EL PAS-SAT NO ES NERIEIX NI UNA SOLA LLÀGRIMA. ELS NOVS MUTANTS HAN COMENÇAT JA LA CONSTRUCCIÓ DEL FUTUR. LINEIX-TE A ELLS, ESBORRA EL PASSAT DELS TEUS CÈRCITS I LLUITA PER LA TEUA VIDA. UNA NOVA INTEL·LIGÈNCIA ESTÀ SORJINT PERTOT ARREU.»

«PERÒ QUÈ PAS? EL PAS-SAT NO ES NERIEIX NI UNA SOLA LLÀGRIMA. ELS NOVS MUTANTS HAN COMENÇAT JA LA CONSTRUCCIÓ DEL FUTUR. LINEIX-TE A ELLS, ESBORRA EL PASSAT DELS TEUS CÈRCITS I LLUITA PER LA TEUA VIDA. UNA NOVA INTEL·LIGÈNCIA ESTÀ SORJINT PERTOT ARREU.»

«PERÒ QUÈ PAS? EL PAS-SAT NO ES NERIEIX NI UNA SOLA LLÀGRIMA. ELS NOVS MUTANTS HAN COMENÇAT JA LA CONSTRUCCIÓ DEL FUTUR. LINEIX-TE A ELLS, ESBORRA EL PASSAT DELS TEUS CÈRCITS I LLUITA PER LA TEUA VIDA. UNA NOVA INTEL·LIGÈNCIA ESTÀ SORJINT PERTOT ARREU.»

«PERÒ QUÈ PAS? EL PAS-SAT NO ES NERIEIX NI UNA SOLA LLÀGRIMA. ELS NOVS MUTANTS HAN COMENÇAT JA LA CONSTRUCCIÓ DEL FUTUR. LINEIX-TE A ELLS, ESBORRA EL PASSAT DELS TEUS CÈRCITS I LLUITA PER LA TEUA VIDA. UNA NOVA INTEL·LIGÈNCIA ESTÀ SORJINT PERTOT ARREU.»

«PERÒ QUÈ PAS? EL PAS-SAT NO ES NERIEIX NI UNA SOLA LLÀGRIMA. ELS NOVS MUTANTS HAN COMENÇAT JA LA CONSTRUCCIÓ DEL FUTUR. LINEIX-TE A ELLS, ESBORRA EL PASSAT DELS TEUS CÈRCITS I LLUITA PER LA TEUA VIDA. UNA NOVA INTEL·LIGÈNCIA ESTÀ SORJINT PERTOT ARREU.»

Claus de la posmodernitat

Precisament en temps com els actuals, en què, com diu Baudrillard, no existeix una teoria capaç d'explicar el que està passant, i per tant serien més urgents que mai el debat, les polèmiques, les profundament teòrics i l'intercanvi d'idees, resulta que NO HI HA DEBAT, NI CREATIVITAT, NI REFLEXIÓ. Els intel·lectuals, agraïts al papà Estat i al govern psocialista i convertits en pacífics i domesticats animals de congressos, no intervenen, i quan ho fan és per a cagar-la, no toquen terra ni per aproximació.

L-U ofereix, des d'ara, una plataforma per a manejar la qüestió, però de moment avancem, per entrar en matèria, una sèrie de característiques o punts bàsics que ens poden ajudar a entendre el que està passant. No ens estenem, vos els oferim només com a aperitiu per obrir boca:

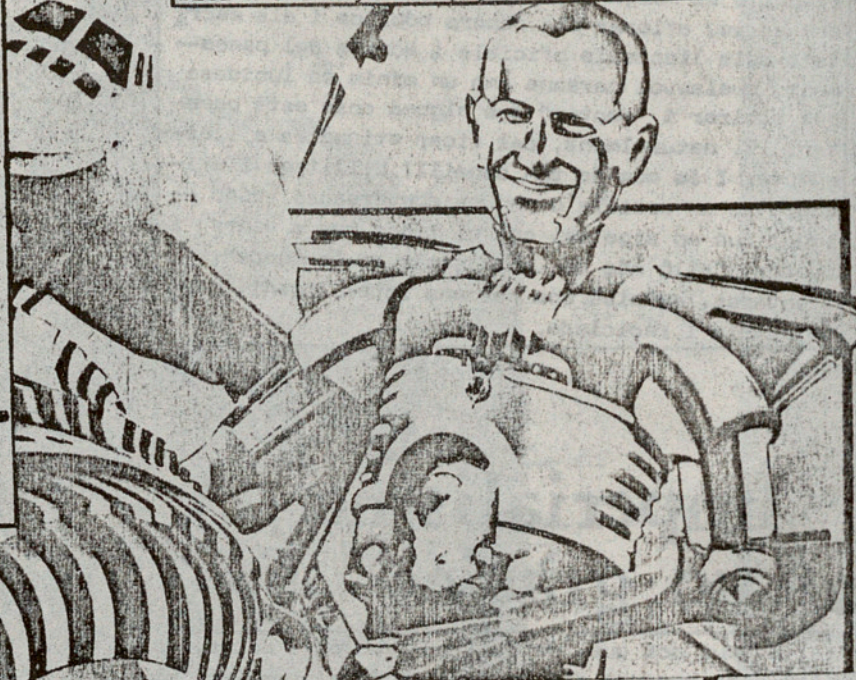
- Descredits dels Vells Discursos.
- No progrés, no passat, no futur.
- Dissolució de llaços socials.
- Pèrdua de majúscules.
- Les teories emancipatòries ja no aglutinen.
- Generalització de l'espectacle.
- Pèrdua del sentit.
- Actualització instantània de modes, estètiques i estils "retro".
- Fragmentarisme.
- Simulació.

Ànomia (absència de normes, fragmentació de tot macrosubjecte, qüestionament de tota identitat que pretenga un altre estatut que el de la mera provisionalitat processual, el nou subjecte resulta — d'eixe procés d'intercanvis microsocials)

Errància (búsqueda d'identitat sempre aplaçada, intercanvi permanent de formes, climes i senyes, integració d'elements transfronterers i cosmopolites)

Crim (perfecte i viciós; el suïcidi/crim de Sid Vicious com a esdeveniment excessiu que instaura la nova territorialitat, el nou ordre fundat només en el desordre)

Contra l'antic gran discurs de les bandes heavy, emergeix la música del fragment, del tema curt i calent, de tota una banda de sensibilitats fetges, obscures, elegants i romàntiques, inconcebibles uns anys enrere.

L'exemple musical: l'afterpunk

Al camp musical, després de la ruptura produïda pel punk anglès a finals dels 70, s'obre un territori verge per a la producció de noves formes estètiques i musicals. La nova condició comunicativa de la societat, constituïda per la reproductibilitat telemàtica (combinació de les noves tecnologies de teledifusió i informació que permet la difusió radial de l'obra i la seua ubicuitat generalitzada a tot el circuit dels mass media) ha abocat a l'obra d'art (cançó, pintura...) a un excentricisme radical i incontrolable, del qual cap discurs no pot donar compte.

José Luis Brea, parlant de l'afterpunk com a millor exemple d'aquest excentricisme de l'obra d'art, el caracteritza amb les 4 figures essencials que concorren en tota fundació d'importància (segons Maffesoli):

Efervescència (entusiasme col·lectiu, de caràcter, la primera que des del 68 envaïa les metròpolis occidentals, protagonitzada per agents socials irrecuperables i radicalment subversius)

El no a la política

Els grans models de la producció, els grans models sociològics ja no expliquen res. Avui són — molt més rellevants i esclaridors els models microsociològics: els encontres, la interacció d'individus (o grups d'individus), les petites produccions de significats que donen els nous fenòmens i moviments...per ací van els tirs. Més que analitzar a nivell macrosociològic un discurs de Felipe González (o qui siga) interessa veure que: — pràcticament ningú se'l cfa, vull dir que ningú es creu que el seu contingut siga sincer, que tota la gent és conscient de què no està diguent ni el que realment pensa ni el que va a fer o ha fet o fa, tots són conscients de la simulació, tota la gent sap que la política és per als polítics, que són vots i llocs de treball per amiguets i enxufats. La política funciona de tal manera que — provoca el cinisme generalitzat.

Però eixe cinisme generalitzat és en gran part un triomf del Poder, perquè es tradueix en la passivitat social. Hi haurà un descredut general, però després se seguirà votant al PSOE "porque Fraga sería peor". La gent es riu de la política (una risa impotent, incapaç de llevar-li a la política el seu monopoli), però la política es riu de la gent també i, al contrari que aquesta, la domina, la governa i la manipula, i amb una paradoxa triomfant provoca que quan la gent sembla passar i vèncer a la política amudint-la i no parlant-ne, és

la mateixa política la que està emmudint a la gent i venent-la.

La contestació social ja no es pot canalitzar per mig de les organitzacions polítiques tradicionals. Cal donar un pas endavant, un salt qualitatiu, superar formes i canals ja caducats i cremats i crear un altre nivell d'intervenció, un nivell on l'autonomia i l'autoorganització i coordinació de grups reduïts i actius, dedicats a temes concrets, seran la clau de les noves formes de rebel·lió. La distribució del poder s'ha capilaritzat tant i la nova roturació social és tan laberíntica que les úniques possibilitats emancipatòries són l'experimentació, la microestratègia i l'errància contínua pels marges i espais de la màquina capitalista.

Avanç cultural? He, He

L'aparent avanç de la cultura no és tal. D'acord que ara hi ha molta gent (comparativament) - que compra el diari, que entra als museus i exposicions, que assisteix a les estrenes cinematogràfiques o va a concerts musicals, però tot açò són aspectes passius. Hi han mers receptors, no participants. Tan receptors i tan passius que arriben a convertir-se en objectes, en ELS objectes, perquè el subjecte, el que mana i del que parteix - la comunicació és el mass-media, la publicitat o l'obra d'art (quadre, poema, cançó...)

De manera que la suposada democratització de la cultura forma part també de l'immens procés de simulació que tot ho envaeix i consisteix en el fons en una inversió de la relació subjecte-objecte, on es tanquen les boques de la gent i es perfecciona fins al refinament la tàctica de l'emmudiment col·lectiu. En els aspectes actius o creatius de la cultura (lectura crítica, producció pròpia d'objectes artístics, creació individual, investigació teòrica, realització personal, expressió directa de la joventut) és on falla el pretès avanç cultural de la política psocialista.

I és ací on cal donar canya, és ací on cal autoorganitzar-se i coordinar-se, per tal de traure a la llum tot allò que el muntatge oficial silencia.

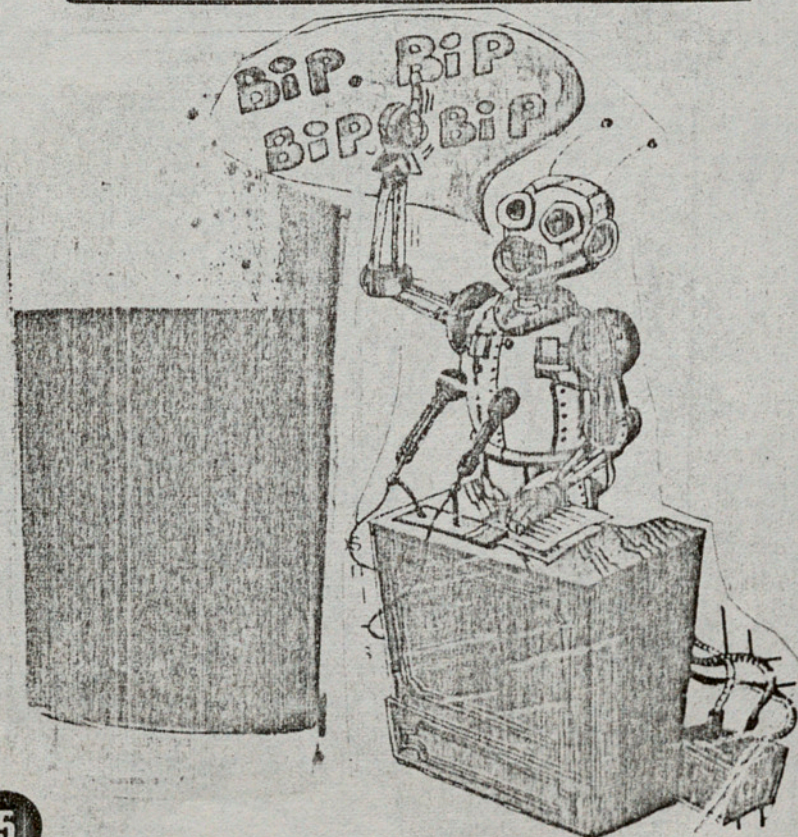
Posarse en marxa

Avui dia els mass-media són l'autèntica clau del poder. Ells ens dominen i controlen, creant realitat i atribuint-se el monopoli de la mateixa; tot el que no passa per ells no existeix.

Però nosaltres existim, hem començat la nostra ofensiva i no parem de contactar amb gent diversa. De moment farem la presentació de L-U junt a d'altres publicacions emergents distintes i no descartem la realització de tasques comunes. Alguna cosa pot començar a manejar-se per València a nivell editorial.

També se sent parlar d'una Coordinadora de Ràdios Lliures. Seria un pas d'allò més estimulante. I el que ja seria massa seria l'aparició de Coordinadores de grups musicals. A Itàlia n'existeixen un muntó, a cada ciutat te'n trobes. Els avantatges són moltíssims: accés per a tots els grups a locals ben condicionats i instruments, publicacions pròpies, eixida i projecció pública, defensa col·lectiva front a abusos empresarials (d'editors o de sales o d'organitzadors), autofinançament i autoorganització de les actuacions i fins i tot autoproducció dels propis discos o cassetes. Fins el moment l'activitat en aquest sentit a València ha estat protagonitzada per la NORMA (veure entrevista). Esperem que la moguda s'ampliï i s'avance en tots els terrenys.

Ja està bé d'enviar-se senyals mútues. PASSEM A-L'ACCIO.

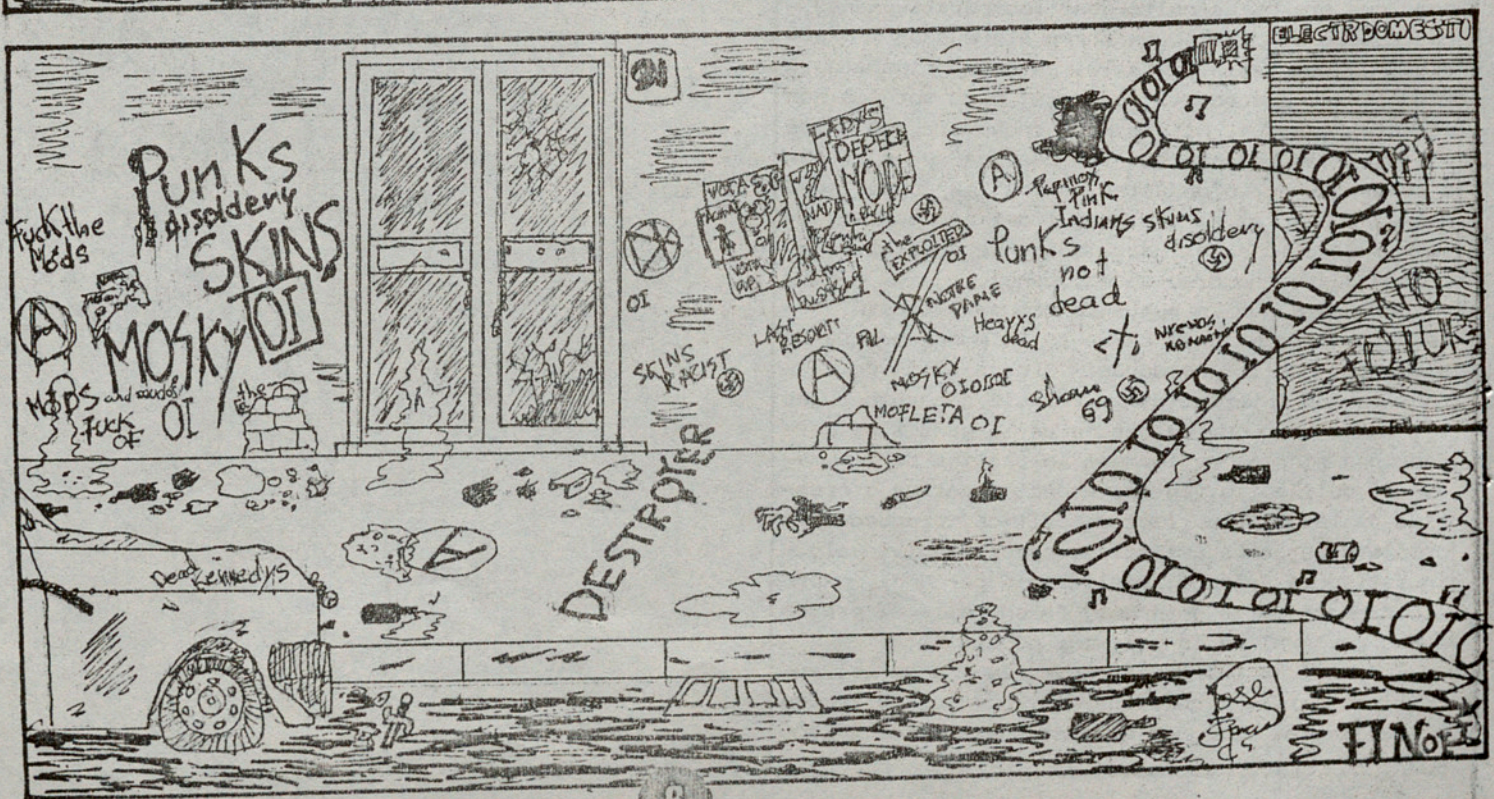
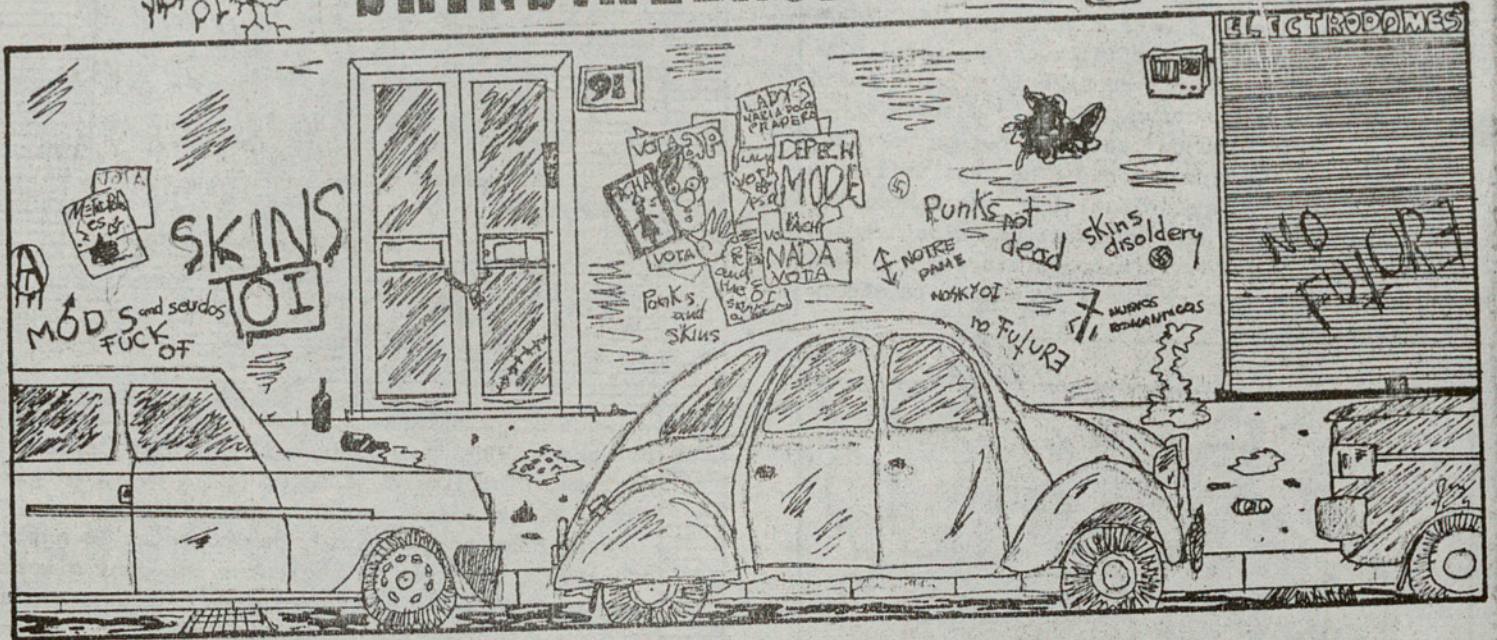

VIOLENCE
PUNK

SKINSVALENCIA

01

Fco. José García

A hand-drawn diagram illustrating a concept. It features a jagged, irregular shape composed of several triangles. A dashed line curves around the top of the shape. An arrow points from the text "la Norma" towards the shape. The shape is filled with a stippled pattern.

Si, senyors, ací està la N.O.R.M.A., Nap Organització per a la Revolució Magnètica Avançada. No és que acabe de nèixer, ni molt menys, porten quasi dos anys funcionant, però són conscients de publicar — per a minories i fugen sistemàticament de fer-se publicitat. No obstant, en haver insistit nosaltres i conèixer les característiques de L-U, varen acceptar de grat que xerràrem profundament amb ells i ací vos presentem aquest reportatge exhaustiu.

Radio 10

STEREO

DOLBY

SEGURIDAD SOCIAL

INFORMACION Y TURISMO

ARPIA

D.N.A.

INHUMANOS

TRIPPO

LINEMA

X100KHz

GABOTTI

ESGRIMA

BLUE MOON

INTERTERROR

Radio 10

RT-01

STEREO

AM/FM

BLUE MOON

seguridad social

los inhumanos

CINEMA

Interterror

ARPIA

D.N.A.

"Davant de l'evident abús de comercialització i negoci del que fa
és el sistema capitalista i la societat de consum que aquest compor-
ta, d'un mitjà de difusió de cultura com és el disc i el contingut -
material, la música, i disposant al nostre abast d'una tecnologia de
qualitat que aquest mateix sistema ha introduït (cassetes, vídeo, or-
denadors personals...), la NORMA es proposa reivindicar les possibi-
litats a nivell creatiu i de difusió d'això artístic tan encisador,
petit, portàtil i dinàmic com és la cassete.

petit, portàtil i dinàmic com és la cassete.

En un país on alguns consideren que els nous grups musicals no es tan a l'altura de les companyies discogràfiques multinacionals i on el que passa és que són les companyies les que no estan a l'altura - de molts grups, que poden fer coses interessants a nivell creatiu, - però no "rendables" econòmicament per a mantindre llurs grans i peses des estructures disseminades per molts països i que necessiten, primer que res, vendre, cal contar amb una alternativa fàcil i ràpida - per a plasmar i difondre les idees dels nous grups que no tenen accés o no volen tindre'l a sixes multinacionals, que per altra banda estan començant a patir les conseqüències de la tecnologia de consum, al camp del vídeo i la casseta (de moment). La inevitable caiguda -- del disc està pròxima, les independents nacionals ja ho saben. Per -- la seua part, les multinacionals intenten agafar-se a allò que poden inventant i imposant (en alguns països ja és una realitat) impostos sobre les cintes verges.

La NORMA és només l'avantguarda, la punta de llança del que vindrà darrere, i es basa en tres pilars mínims:

- El funcionament per mitjà de mòduls funcionals interrelacionats, independents i autònoms (gravació, edició i distribució).
- L'autogestió i el control directe dels mitjans tècnics.
- L'operativitat, parlar i elucidar menys i fer més.

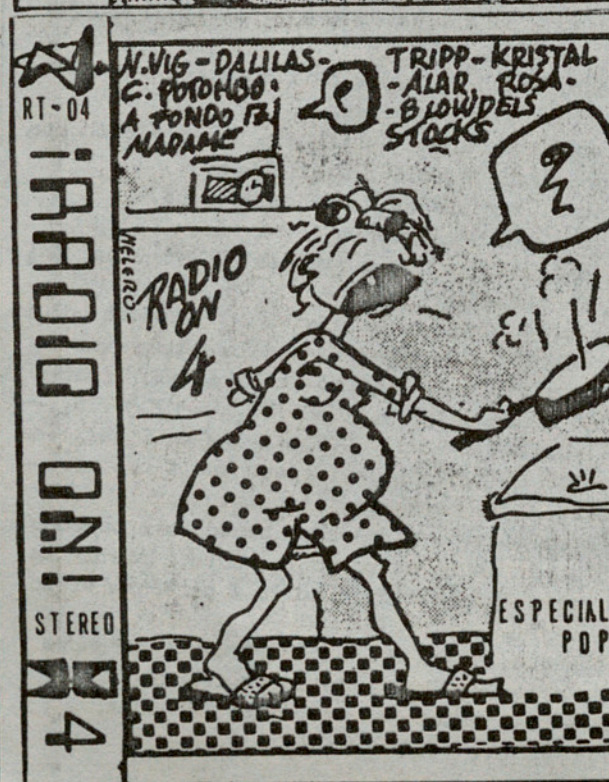
- L'operativitat, parlar i elucidar menys i fer més.
La conjugació adequada d'ells dona com a resultat l'eficàcia, úni
ca arma útil contra l'actual sistema.

La NORMA ha creat l'audio-fanzine, prova d'això són els set volums editats en any i mig de RADIODU, recollint i rescatant maquetes de més de 30 grups de la zona valenciana. I ha donat la possibilitat a grups com EUROPA, SEGURIDAD SOCIAL, A.D.N., GASOTTI, REPLICANTES, INHIBIDOS QUIZAS?, GARAGE, ULTIMA EMOCION, C.M.D., JAH MACETAS ... de traure al carrer una cassete digna, audible i presentable que arri- pleguen la tasca que realitzen, llurs temes i inquietuds.

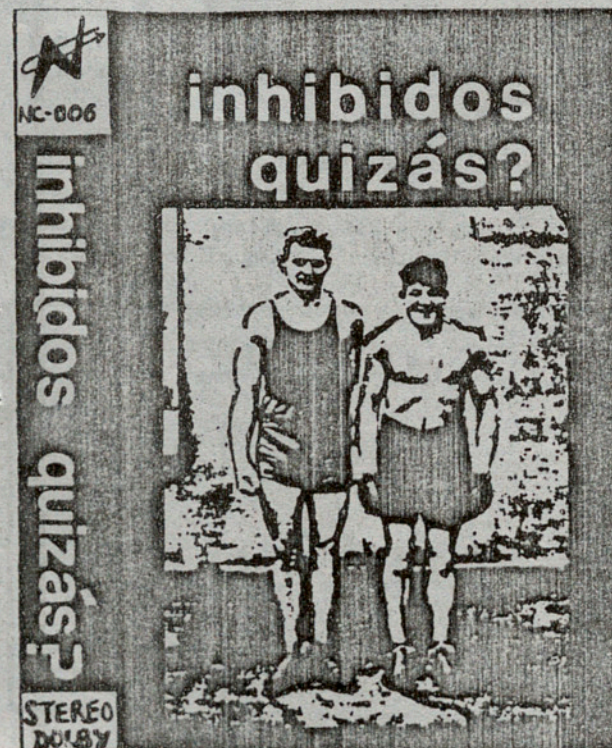
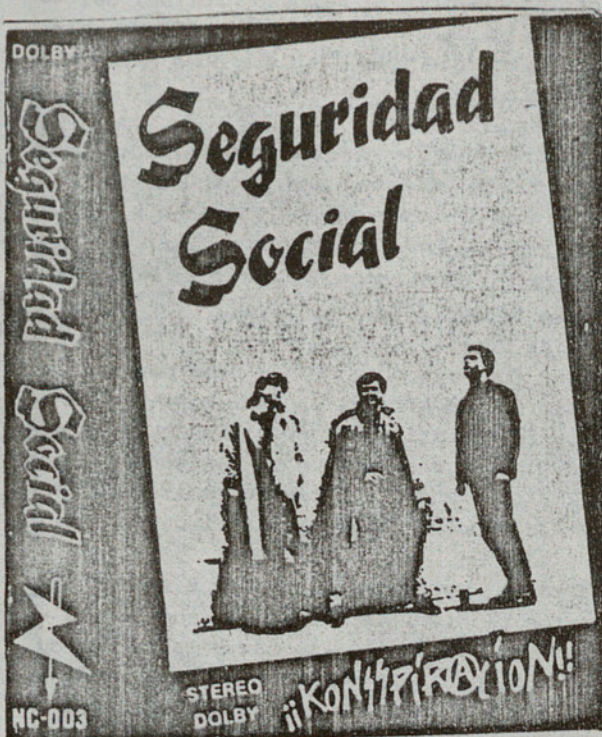
A més, hem desenvolupat un sistema mitjançant ordinadors personals per a pal·liar la falta d'espai en la caixa de la cinta i oferir en llenguatge bàsic una més ampla informació, crèdits i portades visibles i acolorades.

Comença a deixar de consumir, passa a l'acció! Crear i difondre les teues pròpies idees és necessari per a la supervivència!

Es tan sols una idea i possibilitat que et brinda
I recorda: **EL DISC ESTA MORINT, VISCA LA CINTA!!!**

N.- Bueno, lo que pasó es que pudimos ofrecer a los grupos tener una buena grabación y presentarlo mejor, con una portadita y tal, y eso...

zamos a sacar la Norma-Caseta, otra serie paralela a RADIO ON y con temas, cada cinta, de un sólo grupo.

L.U.- Oye, joder! que bajen esa música, que no se oye nada, collons! A ver, me ha descontrolado un poco, te preguntaba antes cómo vaís...

N.- Bueno, nosotros no...

L.U.- Porque material tenéis ya bastante.

N.- Sí, en cuanto salgan las novedades del verano tendremos 20 cintas en la calle.

L.U.- No está mal.

N.- Sí, no es por dar pego ni rollo, pero de las editoras libres de casetes del país, la NORMA es la más importante, es la que suena mejor, la que tiene más productos y vender...bueno, Discos Piratas de Zaragoza vende mucho, pero es pirateo puro, nosotros sólo sacamos lo que la gente quiere que salga, no le estamos haciendo ninguna mala jugada a ningún músico, si un músico nos dice que no le interesa que tal cosa siga saliendo se corta, y de hecho, las RADIO ON 1 y 2 no las volvemos a reeditar, a pesar de que nos han pedido, porque todos los grupos que aparecían ya han plastificado en discográficas y no queremos interferir, hemos sacado, está sí, RADIO ON O, como recopilación para los muy interesados.

L.U.- Tenéis contactos ya para una posible ampliación de la distribución en un futuro próximo?

N.- Sí, la próxima etapa que pensamos cubrir, para setiembre o el año que viene... estamos un poco a la expectativa para ver qué sucede con el resto de editoras libres, porque han habido muchas que han sacado una cinta o dos y prou, no? Queremos ver si alguien sigue nuestros pasos y así intentar coordinarnos con ellos para al final del verano ofrecer un catálogo a todo el país de casetes editadas por editoras libres.

L.U.- Háblanos de los medios técnicos de que disponéis.

N.- Un estudio se enrolla con nosotros y pone el material, nos deja utilizar los magnetofones...bueno, prácticamente se hacen allí. Tenemos actualmente 5 copiadoras tirando. La cinta de GABOTTI, por ejemplo, se hizo en Madrid con unas copiadoras rápidas, como hacen las comerciales, pero quedan deficientes de calidad y nosotros sacamos casetes de artesanía, una a una, con lo que el registro dinámico de graves y agudos sale ganando. Estuvimos mirando de comprar una copiadora rápida pero no valía la pena, porque era mucha pela y se perdía la calidad, uno de nuestros puntos básicos.

L.U.- Satisfechos, pues?

N.- Sí, bueno, es que esto va sobre ruedas, porque al aumentar tiradas y salir pela, se invierte en comprar y mejorar material. También queremos mejorar las portadas, hacerlas en color y de calidad, o sea, con las ganancias iremos invirtiendo para que salga cada vez mejor.

L.U.- Sacáis más o menos una cinta al mes, no?

N.- De RADIO ON una cada mes y medio y de la Norma-caseta depende... si el grupo nos parece interesante no hay problema, se puede amortizar, pero si lo vemos chungo se lo decimos, porque los grupos que empiezan suelen ir colgados de pelas y se trata de que puedan autofinanciarse una maqueta en condiciones.

L.U.- Así que vuestros planteamientos básicos son la anticomercialidad.

N.- La autogestión y el control de los medios técnicos, que es el problema de los sellos independientes (recurrir a un estudio para grabar, otro que tiene que cortarte el plástico...); la NORMA edita, graba, produce y distribuye, no dejamos nada fuera de nuestro alcance ni tenemos que llevar nada a Madrid para que nos lo copien.

L.U.- De ventas cómo vaís?

N.- Somos conscientes de que es algo de minorías y no nos interesa anunciarnos como bombones ni hacernos una gran promoción en prensa. Tampoco podemos hacer 5.000 copias de una caseta y la gente a la que le interesa sabe dónde conseguirlas. La cosa marcha en función de la demanda y los pedidos. Empezamos haciendo tiradas de 40 y ahora se hacen de 300, después ya veremos.

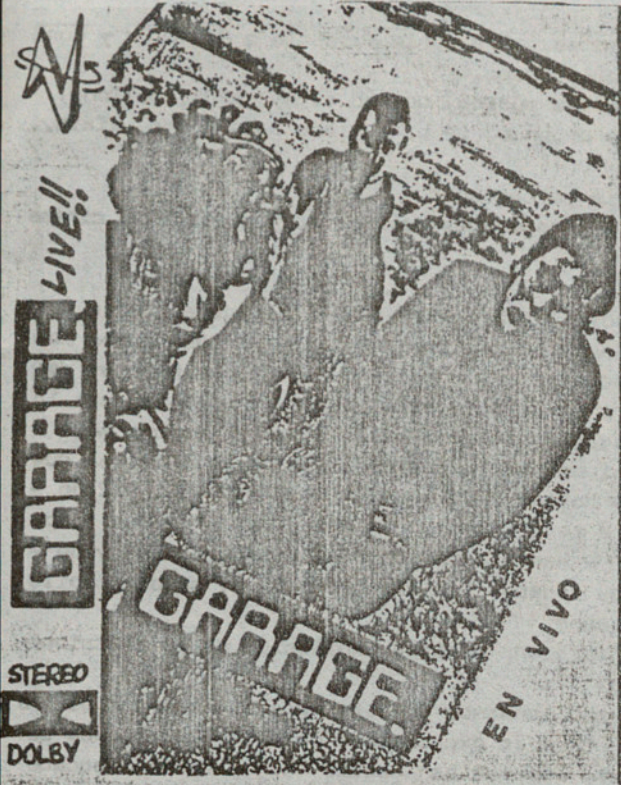
L.U.- Qué resonancia habéis tenido en los medios?

N.- La gente que está metida en los medios aquí en Valencia no tiene experiencia, entonces, aparte de algún amiguete que escribe en Levante o Noticias y sacan algo porque quieren o les parece interesante...

L.U.- Y la radio?

N.- A veces Arturo Blai en Mediterráneo pincha algo, si se lo llevan los músicos, nosotros no llevamos nada, lo máximo, cuando veo algún conocido de los medios le informo de que hemos editado tal cosa, por que sé que ellos no se mueven por los locales donde empiezan los grupos y no se enteran mucho...para que estén un poco al tanto, pero ellos normalmente promocionan las novedades de las casas discográficas y viven en otro mundo.

L.U.- No son de aquí.

N.- Nosotros vamos por un camino distinto al mercado habitual del disco y los críticos de prensa y radio están en la Luna (?), en otro mundo. Todo ésto les cae simpático, gracioso, les cae como Radio Klara, una radio libre, qué divertido...

L.U- Juá, juá, estos chavalines...

N.- Pero a nosotros no nos molesta, es lo que pretendemos, somos marginales en cuanto a diferencias con el sistema, pero no en cuanto a vender poco. A nosotros lo que nos interesa es que funcione el cotarro del pop-rock, que la cadena se ponga en marcha y crear una pequeña infraestructura. Entonces la NORMA viene a cubrir el hueco de

un buen sello independiente en València, que no lo hay.

L.U- Decía que el disco está en decadencia.

N.- Las multinacionales siguen funcionando y tienen rdes por todo el mundo. Toda la horrerada y el rollo comercial y pastilente que dan las F.M.s es porque las Compañías necesitan vender, tienen que mantener esa gran infraestructura y pagar a un montón de empleados, y éso se va a ir abajo. Quedarán las que tengan suficiente capital. O imaginación para aliarse con sellos independientes, distribuyéndoles.

L.U- Ya está pasando.

N.- Sí, y me parece de puta madre, porque quedarán 2 o 3 sellos independientes, los mejores, porque el nivel de calidad se supera, la gente es más crítica y pide más. DRO es el sello más estable por su imaginación y capacidad de movimiento, los demás pueden caer mañana, dentro de 6 meses o pueden ser absorbidos, no hay un futuro cierto para ellos.

L.U- Y el rollo de la técnica...

N.- Sí, los japoneses han sacado platinas increíbles. Ahora una grabación de platina puede ser de más calidad que un disco, o sea que cualquiera en su casa puede hacer una grabación de puta madre, la gente puede autoproducirse la música que le guste...Y fíjate: en muchos países las multinacionales han conseguido que hayan impuestos sobre las cintas vírgenes para paliar la...

L.U- Para evitar que la gente pueda aprovechar los medios...

N.- Claro. Las Compañías editan mucho y la gente no puede absorberlo todo. Compran lo que les gusta mucho y se graban lo que pueda interesarles en un momento dado, que cuando haya pasado se borra y ya está. Y ésto repercute en los índices de venta de las multinacionales, que van a caer cada vez más. Por éso se quejan tanto de la piratería.

L.U- Sí, y ponen el sello ése de "las grabaciones caseras están matando la música."

N.- "Y son ilegales".

L.U- Y un dibujo de una cinta con 2 fémures cruzados...

N.- Sí.

L.U- Qué pasa con las indies valencianas, Milagrosas se hunde, no?

N.- Conozco de cerca a la gente de la Milagrosa, en un principio querían contactar con nosotros, para utilizar medios nuestros. Lo que les pasa es que quieren recoger la cosecha antes de tiempo. El campo de la música hay que sembrarlo. Puede que dentro de unos años alguien o algo se haga productivo, de momento no hay nada. La Milagrosa, además, tiene una serie de tejes y manejes a nivel económico que te puedes morir.

L.U- Quieren pela, quieren pela.

N.- Inhumanos no ha visto un duro, nadie ha visto un duro y evidentemente están vendiendo. El grupo paga la mitad del disco, o sea, que me parece que ellos prácticamente ponen el sello para ganar la pela.

Me parece que es un sello interesante en cuanto a la calidad de la grabación, graban en los mejores estudios y mezclan en Londres. El problema básico de las independientes es la distribución. Citra se lo puede hacer bien porque el tío que la lleva entiende de marketing, puede salir bien si coge los grupos adecuados, para mí los que está

DIVISION

AVANZADA

DAT

INDEPENDIENTE

Europa...

2

Amigos Eléctricos

Ultima Emocion

Máquinas Románticas

cogiendo están un poco desfasados. Ahora intenta vender por arriba, discos rojos y todas esas historias de las FMs.

L.U.- Y del resto del panorama independiente...

N.- Pues R.S. para mí ha sido un sello que nunca ha sido creíble. - Luego está Sociedad Secreta, con los Discos Mutantes, de perspectiva totalmente privada, pero abiertos a ceder el sello y los depósitos legales para que cualquier grupo lo pueda utilizar.

L.U.- Hablamos un poco de los grupos en sí? Qué opinión tenéis de la calidad media...

N.- En principio la calidad es bastante alta: FANZINE, ESGRIMA, TOMATES ELECTRICOS, son grupos técnicamente buenos, artísticamente criticables, pero que podrían haber funcionado muy bien si en València hubiera habido infraestructura de locales, de radio, de prensa y de público. Esto se está empezando a crear ahora, esperemos que vaya hacia delante. Los grupos en València empezaron haciendo tecno, luego se pasó al punk y luego vino la oleada popera. La mayoría ahora están entre el funky, el pop y el punk, aparte de los ya establecidos tecno. El problema es que a nivel de competencia respecto al país se exige más calidad, más dedicación y más imaginación. Para esta temporada de verano me gustan INHIBIDOS QUIZAS?, VACUOLA DIGESTIVA, me encanta la gente de A.D.N. y me parecen increíbles JAH MACETAS.

L.U.- Los rastas valencianos...

N.- Sí, sí. Luego hay gente que no suena mal, como PRONOSTICO...

L.U.- Respecto a la música de vanguardia, experimental...

N.- Lo más elegante y mejor hecho hasta ahora lo está haciendo la D.A.I., que no toca en directo, pero está ofreciendo unas grabaciones realmente interesantes, luego la gente de Sunyol, los del Neo-nada, con su propio sello, la Razón de la Discordia, pero con pocos medios.

L.U.- Existe algún grupo que cante en catalán? Porque nosotros no lo conocemos.

N.- Sí, hay algunos, pero hacen heavy, son de pueblos y no tienen mucha repercusión.

L.U.- Me refiero a música más nueva.

N.- A mí me pasaron una cinta de un grupo nuevo que cantaba en valenciano, pero no era nada del otro mundo, no recuerdo el nombre...

L.U.- Háblanos un poco de la cuestión esta de los ordenadores.

N.- Bueno, el programa de un ordenador pueda almacenarse, por medio de ruiditos, en una casete. Yo, gracias a estar en Radio Klara, probé a emitir desde la radio y grabarlo en casa, para ver si se podía reproducir y el experimento fue un éxito total. Sí, tú lo conectas a un ordenador y aparecen reproducidos desde textos escritos hasta dibujos. Lo interesante es trasladar esto a las casetas. Ahora estoy aprendiendo basic como un bestia, para manejar mejor el ordenador y ampliar la cosa.

L.U.- Proyectos inmediatos en este sentido?

N.- Ya hay una, sólo falta llevarlo a estudio e incluir los ruiditos en las próximas tiradas. Quiero convencer al resto de la NORMA de las posibilidades de estos experimentos, para abrir un poco el campo del ordenador personal.

L.U.- Atacar por la informática.

N.- Los medios autogestionarios tienen abandonada la técnica, y para los tiempos que se avecinan es cuestión de desarrollar la tecno-acracia.

L.U.- Hay que aprovecharse.

N.- Hay que desarrollar este campo, claro, y sobrevivir, y para ello hay que estar continuamente investigando.

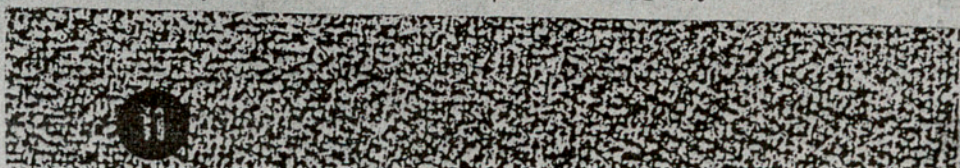
L.U.- Detállanos el proyecto de la cassette microprocesada.

N.- La primera fue la de EUROPA y teóricamente la parte escrita ya está, en siete colores y con diversos tipos de letras. Querría desarrollar algún tipo de dibujo para la portada y para esto me gustaría ponerme en contacto con artistas que trabajen con ordenadores.

L.U.- Y el vídeo?

N.- La revolución magnética también incluye el vídeo. Con la colaboración de Gasolinera hemos hecho un vídeo-fanzine, que se llama TELEON, con grabaciones de INHIBIDOS, GABOTTI, ARMAS BLANCAS, GARAGE, etc. No podemos abarcar más, pero tenemos los medios necesarios para hacerlo. La sociedad de consumo nos ofrece muchos aparatos para aprovecharlos. La gente debería dejar de ser tan consumidora para ser más crítica y más creativa.

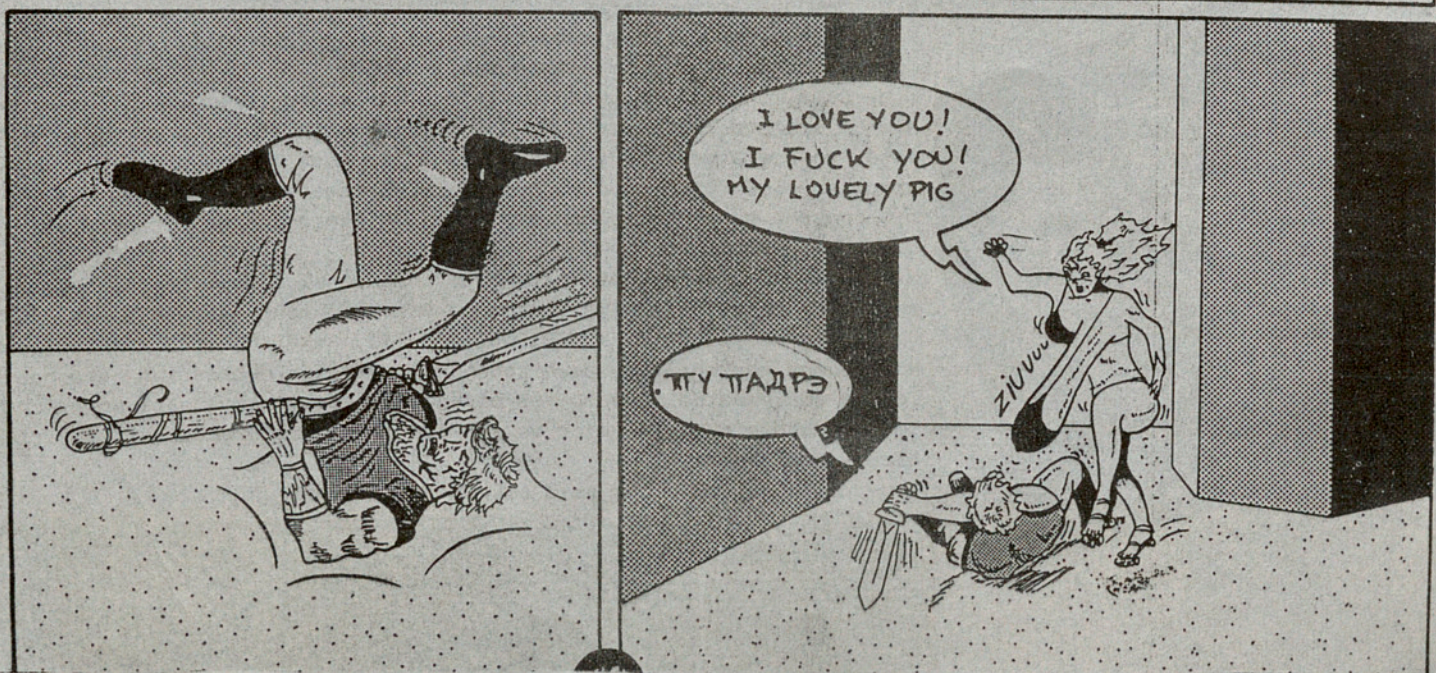
L.U.- Ja sabeu, el futur està ací. Aprofitem-nos-en.

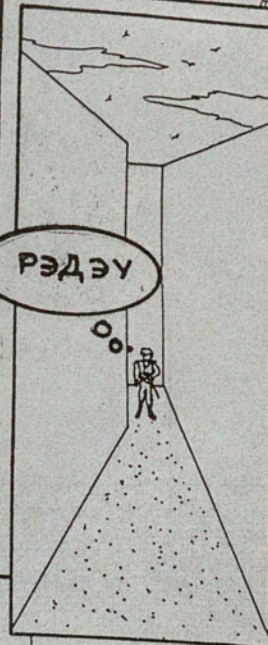
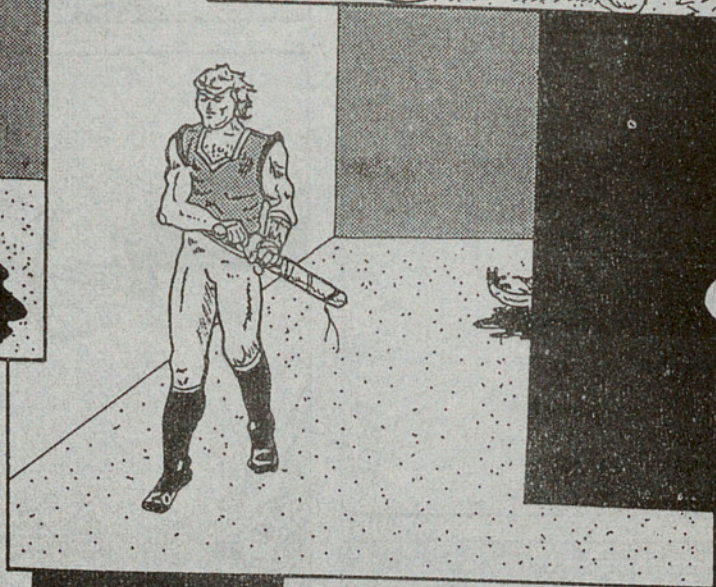
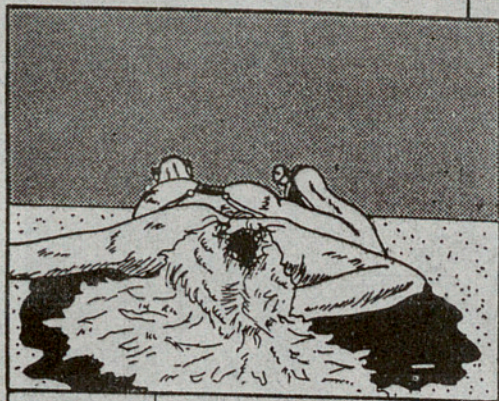
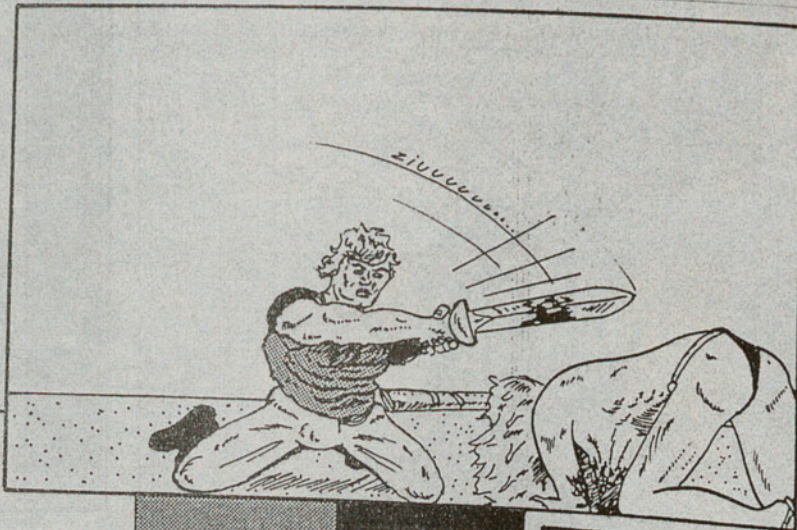
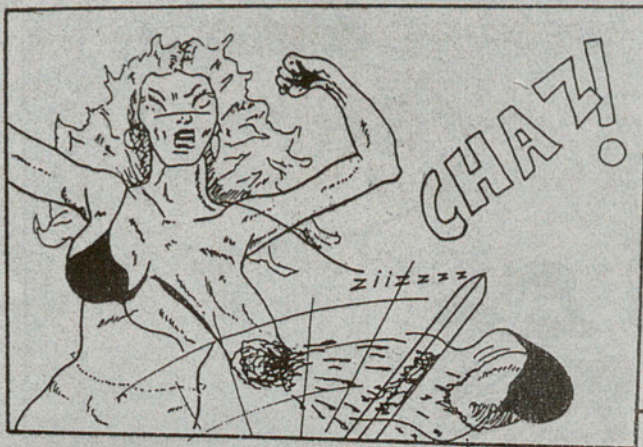

KATTY LOTOS

GUIO: TONI RUANO

DIBUJOS: HECTOR VILLAJOS

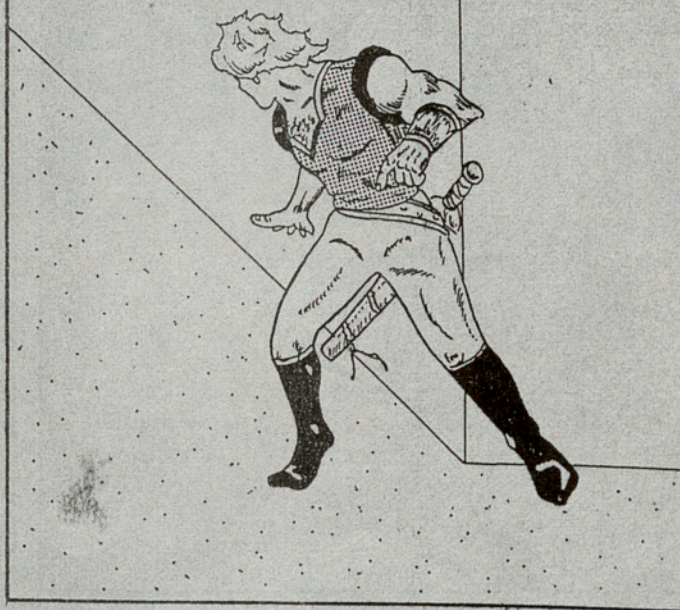

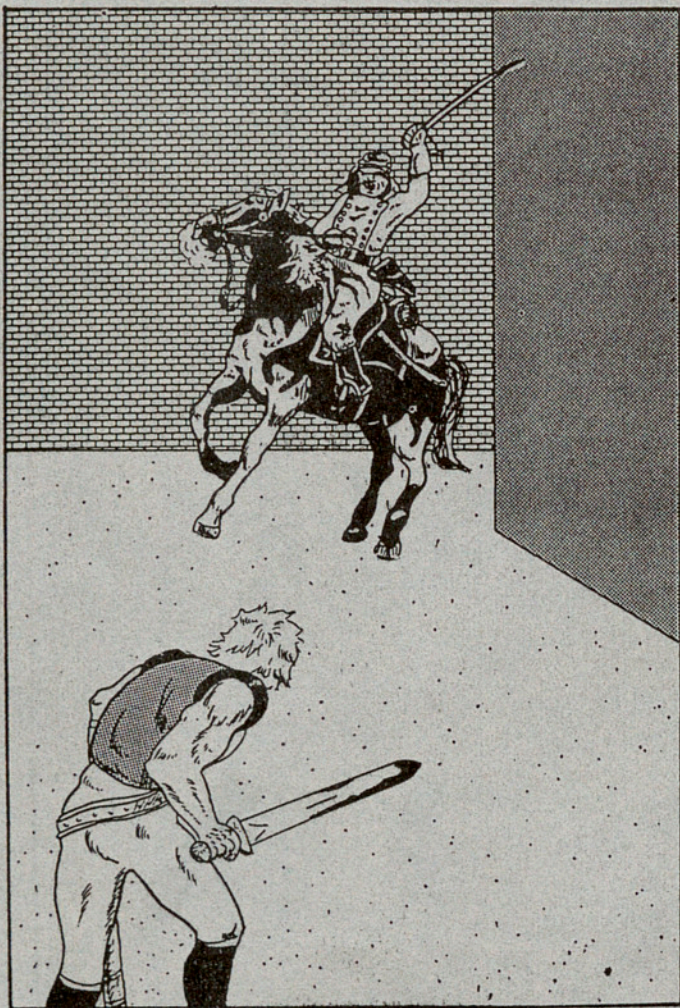
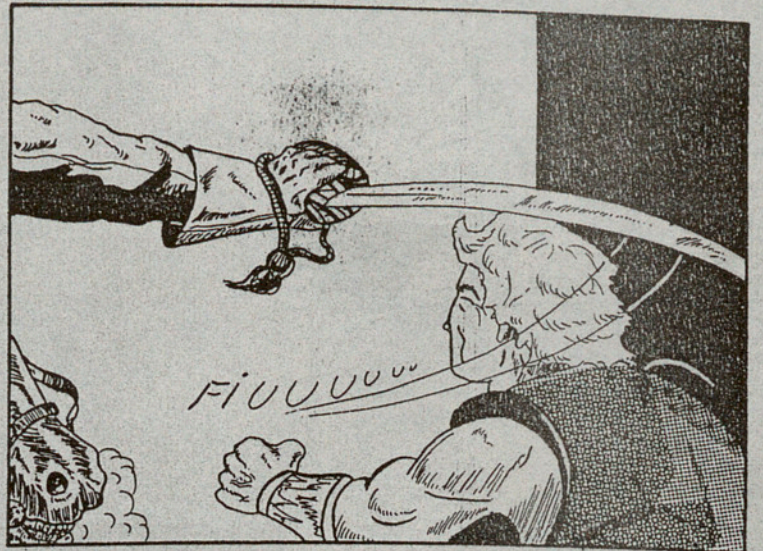

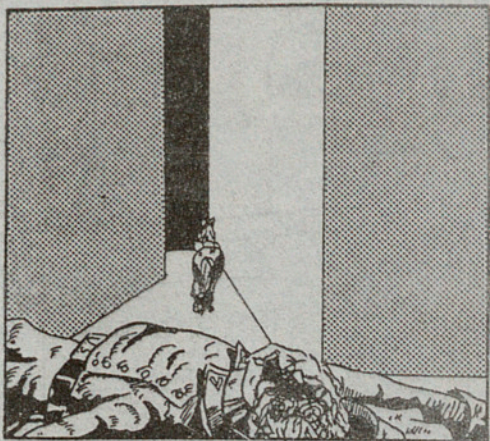
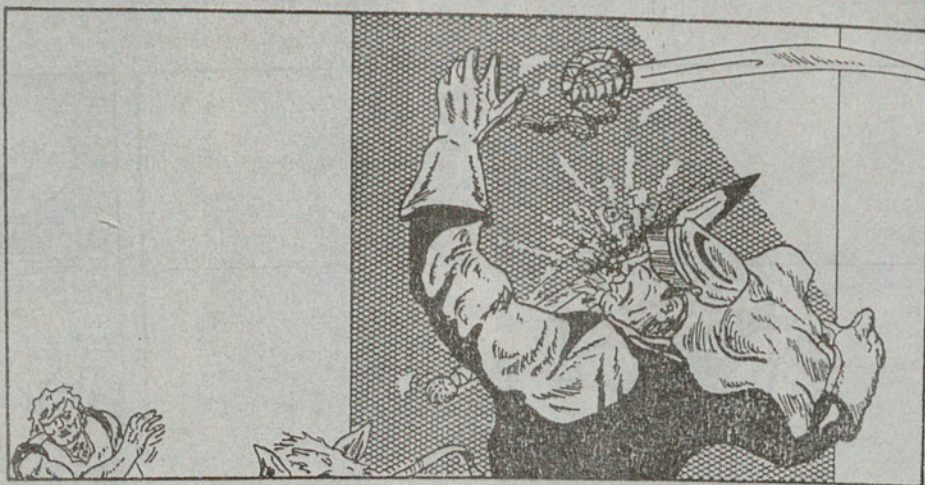
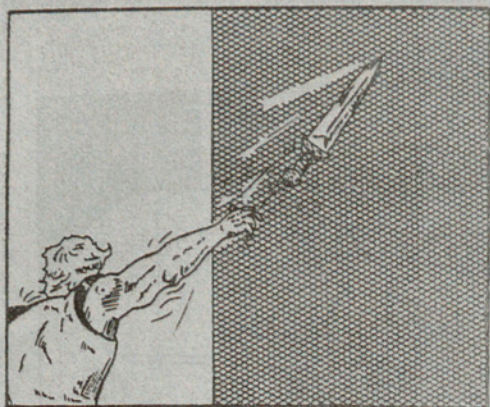
КЭ БЭСТИА
ЛА МАРЭ КЭ
ЛА ПАРИП

LAP
CLAP
CLAP
CLAP

КИ ЭНПЭН
АЛ ОМЭ

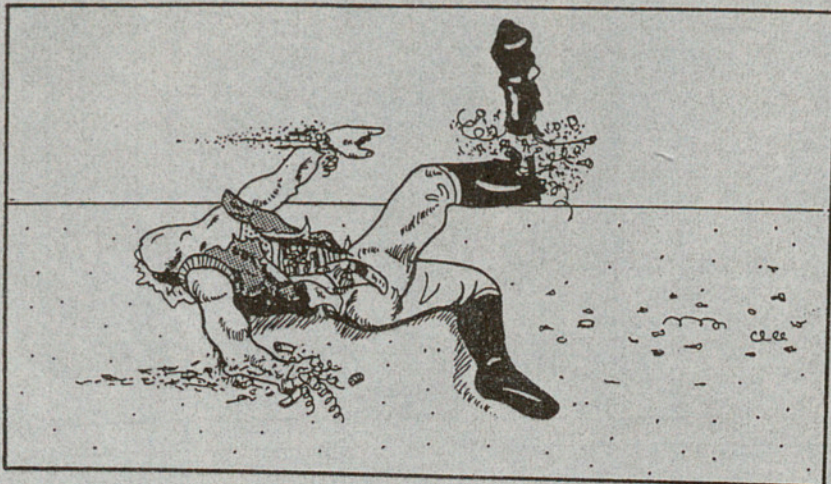
ДЭУ УН
АЛПРЭ БОБО

РОК

РОК РОК РОК РОК

PARA VOIA UNIVERSITARIA

RELATO COSTUMBRISTA CON TRES PERSONAJES: -ABADORA PINK
-RIGOBERTA MALONE
-SIR JOHN TROLE

Asadora Pink y Rigoberta Malone habían estudiado el ciclo de formación y el de preparación en centros estatales diurnos, durante los durísimos años de "La Gran Represión", habiendo sufrido todo tipo de desgracias y malentendidos. La política educativa de aquellos años se resumía en: mano dura y palo fuerte. La utopía común a todos los "beibis" que estudiaban era ver cambiar estos dos principios en los de libertad e igualdad bajo una enseñanza gratuita. Pensaban que a la muerte del Gran Represor esta utopía dejaría de serlo para convertirse en realidad. Pero no fue así, el cambio no llegó tal y como se había concebido, sino que marchó por otros derroteros.

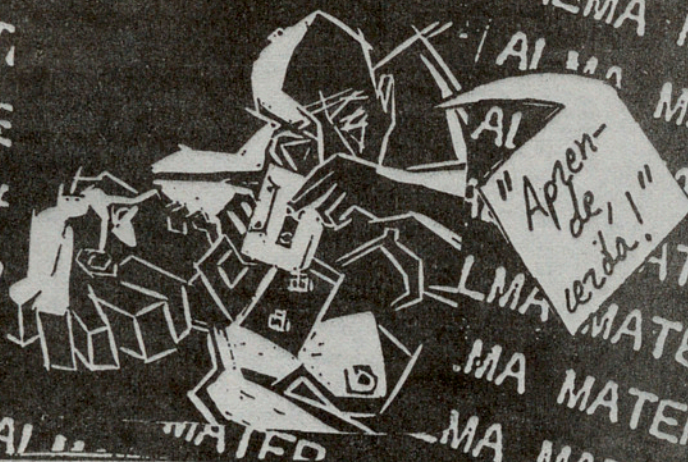
Con el tiempo, pasaron a estudiar el ciclo superior. El Imperio había cambiado varias veces con relación al Gran Disco, pero poco se reflejaba en la vida cotidiana de sus habitantes. En las Universidades Imperiales el número de alumnos crecía geométricamente; la falta de trabajo y el alto crecimiento natalista de años pasados se veían claramente reflejados en estas instituciones, que al mismo tiempo servían de tapadera a los fallos del sistema.

Sir John Trole era un hombre de reconocido talento en la Geofísica. Había estado trabajando en diversos departamentos de varias Universidades Imperiales. De estatura más bien baja, llevaba siempre puesto encima el uniforme del partido que estaba a cargo de la gobernación del Imperio: era un traje oscuro, en tonalidad azul o marrón y una especie de tela alargada que le colgaba del cuello, muy peligrosa para la respiración por su nudo corredizo. Su cara era redonda y chata, reía siempre con una risa absurda, propia de aquellos que se pasan toda su vida entre libros intentando descubrir alguna verdad lo suficientemente importante como para llegar al primer puesto de la pirámide: Rector Honoris Causa de la Presidencia de las Universidades Imperiales, que nunca se conseguía exclusivamente, dicho sea de paso, por méritos académicos, sino que más bien dependía del partido que ostentara el poder imperial.

Sir John Trole había impartido clases a Rigoberta Malone y Asadora Pink, con tan mala suerte que no habían podido superar su asignatura. Ya habían agotado la 1ª y 2ª Prueba de Tolerancia y todavía no habían sido admitidas (o, para usar una expresión más académica, "tolerables"). Su desesperación aumentaba en vísperas de la 3ª Prueba, ya que no sabían cómo manejar su Banco de Datos para extraer más información que grabar en sus circuitos mentales. Habían quemado los fusibles. Lo único que podían desear para salir del atolladero era que la Prueba fuera simple y homogénea. Y, afortunadamente, así fue.

Ambas salieron contentas de la prueba, y ansiosas por conocer los resultados. Habían vaciado literalmente sus circuitos de información elaborada durante meses y meses.

Sir John Trole había luchado, en sus años mozos, por las reformas del Imperio, cuando el Gran Represor aún seguía dando pequeños tumbos en el Poder. Había vivido unos años muy activistas en la abortada revolución galáctica, siendo víctima de la represión e incluso padeciendo 14 meses de exilio en un asteroide. Pero a la muerte del Gran Represor pudo volver a su planeta y continuar la lucha política, ya legalizada. Una de las ideas de la revolución galáctica que más había arraigado en las Universidades Imperiales para el mejor funcionamiento de la vida académica era la colaboración y entendimiento entre profesores y alumnos. Cuando la revolución galáctica dejó de serlo, al tomar sus representantes el Poder Imperial, se seguía teorizando sobre dicha idea, y todos los intentos iban encaminados a ponerla en práctica. Se trataba de las "Leyes de Reforma de las Universidades Imperiales". Dándose la circunstancia de que Sir John Trole era agregado al Claustro que debía hacer efectivas las nuevas leyes internas de la Universidad de su zona.

RIGOBERTA MALONE

ASADORA
PINK
RIGOBERTA

Las dos amigas estaban realmente conmocionadas, a pesar de toda la frialdad que habían demostrado tener frente a Sir John. Bajaron al bar sin decir nada, mirando fijo y exhalando el humo de sus cigarrillos. Cuando las vieron aparecer los compañeros pudieron imaginar lo que pasaba; sus caras lo decían todo. Rigoberta Malone tuvo que utilizar los contrasoles para tapar sus ojos rojizos de rabia.

- ¡Terrible situación! ¿Y qué vais a hacer ahora? - preguntó un amigo mientras malguardaba el equilibrio de la silla apoyando la espalda contra la pared y las rodillas sobre la mesa. Asadora encendió un pitillo de maría venusina que le pasaban por la derecha y contestó: - Tenemos que subir dentro de un momento. - Le ha dicho que me enseñara la Prueba. Intentaré compararla con alguna admitida.

Al cabo de unos minutos volvieron a subir. Del departamento salía un grupo de estudiantes con cara de circunstancias, uno de los cuáles exclamaba:

- Vaya un cerdo hijo de puta! Me está jodiendo a mis veintitis años de vida y ni siquiera es capaz de demostrar por qué lo hace! El aire del pasillo tembló ligeramente. Un miembro del "personal no docente" asomó su cara sorprendida desde el cuarto para la higiene. No se suele alzar la voz en los pasillos, está prohibido.

El tiempo pasaba rápido y los resultados no salían. La espera era tranquila y las perspectivas favorables, pero la tardanza se hizo monótona y Asadora Pink y Rigoberta Malone decidieron subir al departamento de Sir John Trole. Era la primera vez que lo hacían, pero no sería la última. Sir John Trole estaba sentado en su despacho, con la cabeza sumergida entre libros y pantallas.

- Buenos días, Mr. Trole! - saludó Rigoberta, acercándose al escritorio. Tras unos momentos de silencio (Sir John no parecía haberla oído) volvió a saludar, ahora casi gritándole: - Buenos días, Mr. Trole!!!

Sir John levantó la cabeza de los libros y dejó pasar su mirada por encima de los lentes, para perderse en un espacio muerto en las alturas; una media sonrisa se dibujaba en su cara. - Buenos días, Mr. Trole! - se apresuró a repetir Asadora, situándose en la línea de visión de Sir John, y antes de que pudiera bajar la vista, continuó:

- Venimos a conocer los resultados de la 3ª Prueba de Tolerancia de Sub-Geografía I del mes de micrhom.

- Bien. Sus respectivos nombres.
- Pink, Asadora.
- No admitida.

Sir John Trole apoyó la barbilla en el pecho, tomó de nuevo el mando del microordenador y, ajustando los lentes a su chata nariz, siguió leyendo.

- Por favor, Mr. Trole, ¿podría decirme mi resultado? - dijo Rigoberta con tono sumiso. Sir John levantó de nuevo la cabeza, lentamente. Rigoberta pronunció su nombre en voz alta.

- No admitida.
Asadora Pink, ya repuesta del primer golpe, pensó que lo mejor sería concertar una visita para examinar por ella misma la Prueba.
- Un momento, Mr. Trole, ¿podría enseñarme el trabajo que realicé?

- Ahora no. Venga a las 2 de la tarde.
Rigoberta, casi desenchajada, objetó: - Mr. Trole! A las 2 esta Facultad cierra las puertas!
- En ese caso, dentro de un cuarto de hora o veinte minutos.

Asadora Pink y Rigoberta Malone franquearon la puerta y se metieron en el despacho de Sir John Trole.

- ¿Mr. Trole? ... Ya estamos aquí otra vez.
- Y ... bien? - contestó Sir John guardando una lista de resultados.

- Perdona, nos dijo que viniéramos al cabo de un cuarto de hora y ya ha pasado.
- Pero bueno, ¿qué querían?
- Ver los trabajos que realizamos para la 3ª Prueba de Tolerancia de Sub-Geografía I del mes de micrhom.

- Ah! Bien, bien, esperen - Sir John Trole hizo un esfuerzo para levantarse de su inmensa butaca, pero volvió a caer en ella - ¿3ª Prueba de Tolerancia de Sub-Geografía I del mes de micrhom, han dicho?

- Sí.
- Pues no tengo aquí los trabajos. Vengan al martes.
- ¿A qué hora?
- A cualquiera, estaré toda la mañana en el departamento - concluyó, ajustándose los lentes y estirándose el cuello del uniforme.

El martes por la mañana Asadora y Rigoberta estaban de nuevo dispuestas para enfrentarse con aquel monstruo de la Sub-Geografía. A la 2ª hora salieron del aula y se dirigieron raudas al departamento. La mañana era hermosa, ya empezaba a hacer calor y desde las ventanas del pasillo que conducía a la guarida de Sir John, podían verse grupos de estudiantes tumbados en el césped y disfrutando del sol. Al llegar a la puerta, Asadora respiró profundamente, al tiempo que intentaba alentar a su amiga, apretándole la mano:

- ¡Ánimo, Rigoberta!

En la antesala del departamento estaban algunos aventajados alumnos ayudantes del profesor. Viendo la puerta del despacho de Sir John cerrada, Asadora les preguntó por su paradero. Le dijeron que no estaba en esos momentos pero que sin duda volvería.

Nuestras sufridas amigas esperaron paciente mente durante hora y media frente al departamento, hasta que al final vislumbraron a Sir John, que se acercaba desde el extremo del pasillo. Cuando llegó a su altura, Asadora se interpuso en su camino:

- Buenos días, Mr. Trole. Estamos esperándole. ¿Se acuerda de nosotras? Oiga ... es que ..

- Sí, sí, ahora no. Pero ¿qué quieren?

- Nos dijo que viniéramos hoy para enseñarnos los trabajos de la 3ª Prueba de T...

- ¡Ah! Ya, ya; pero ahora no puedo.

- ¡Cómo! Pero si nos dijo que viniéramos hoy, que estaría toda la mañana en el departamento y ya llevamos hora y media esperándole.

- Claro, la hora y media que tengo clase. Y ahora dejen, que tengo prisa. Lo siento, pero tengo que marcharme, me acaban de avisar hace un momento. Vuelvan mañana. - Sir John Trole desapareció por la puerta del departamento.

A la mañana siguiente se celebró el acto de constitución del "Claustro de la Reforma", al que pertenecían varios profesores de Rigoberta y Asadora, por lo que aprovecharon esas horas libres para volver al departamento. No fue una sorpresa: Sir John no se encontraba allí, era miembro del Claustro. Las dos muchachas se consumían en su impotencia. Volverían a la semana siguiente. Ahora más que nunca era necesario ver los trabajos y saber.

El día había amanecido gris y lluvioso. Subiendo las escaleras, ligeros escalofríos de terror recorrían el cuerpo de estas desafortunadas cfiaturas, víctimas de la rigidez y el despotismo académicos. Y la situación, agobiante y ridícula, opresiva y absurda, iba a prolongarse: la sabandija se había vuelto a escabullir. Un desconocido lo esperaba hacia tiempo, y atenderlo era más importante que respetar los derechos de dos desgraciadas estudiantes.

Hasta que una mañana ... al fin!!! pudieron volver a cogerlo en el departamento. Le volvieron a recordar qué era lo que deseaban de él.

Sir John Trole buscó en un cajón de su escritorio y extrajo unas papeletas. Rigoberta - Malone le comunicó sus respectivos nombres, pero subrállándole que el resultado ya lo sabían, y que lo que querían era ver los trabajos ...

- ¡Ah, bueno! - exclamó Sir John.

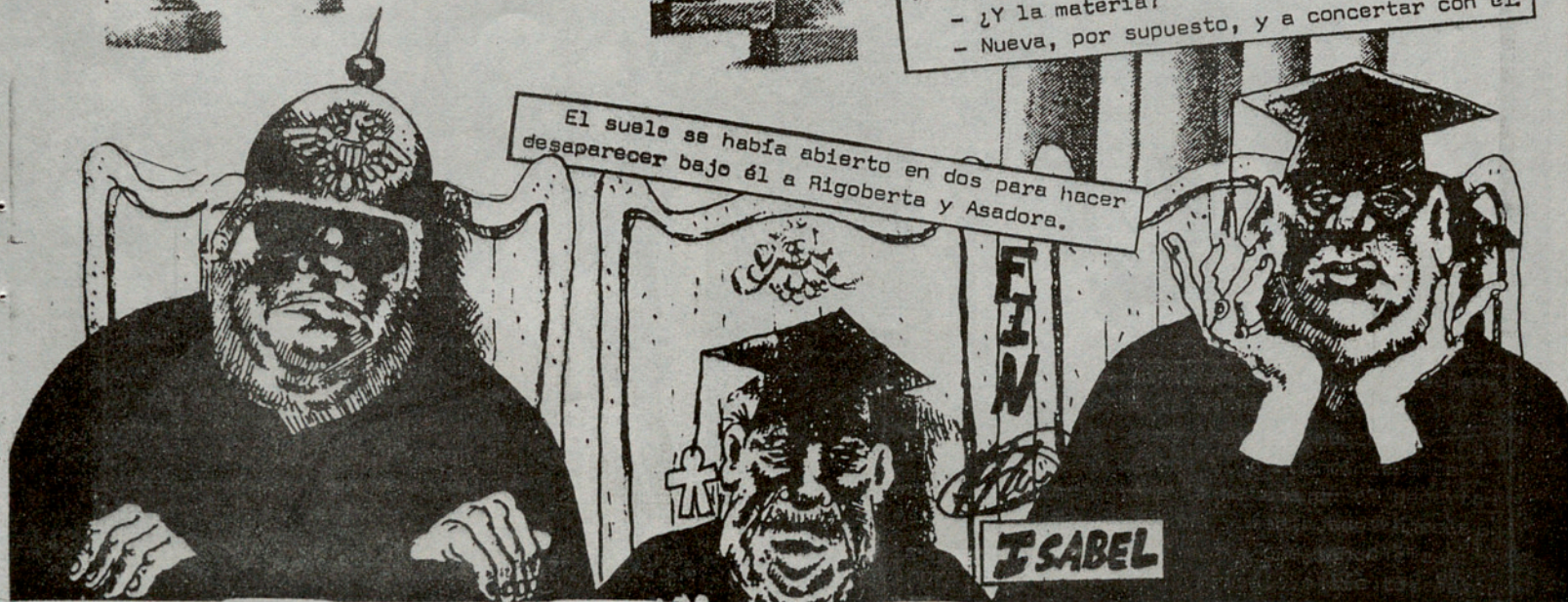
- Un momento, Mr. Trole - intercedió Asadora - ¿Cuándo nos podemos volver a examinar?

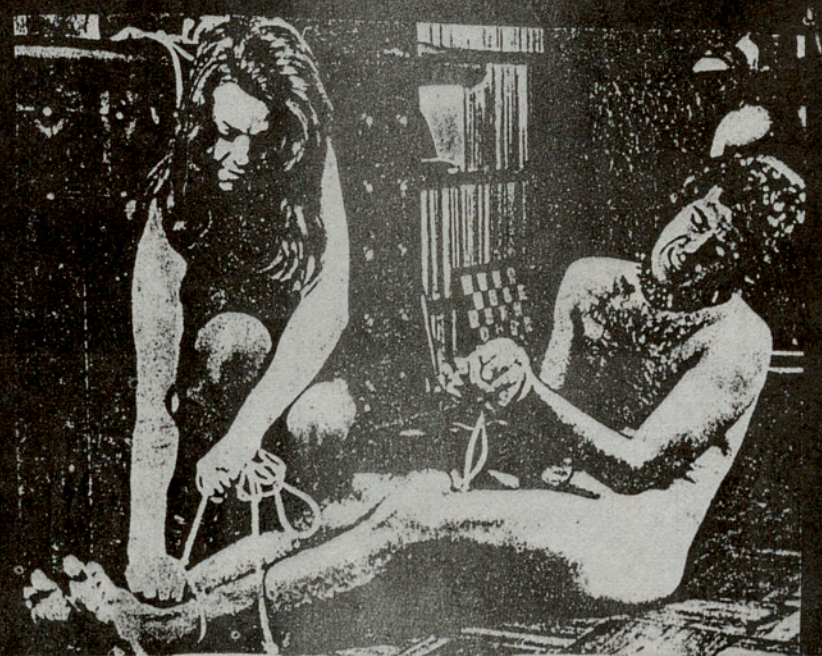
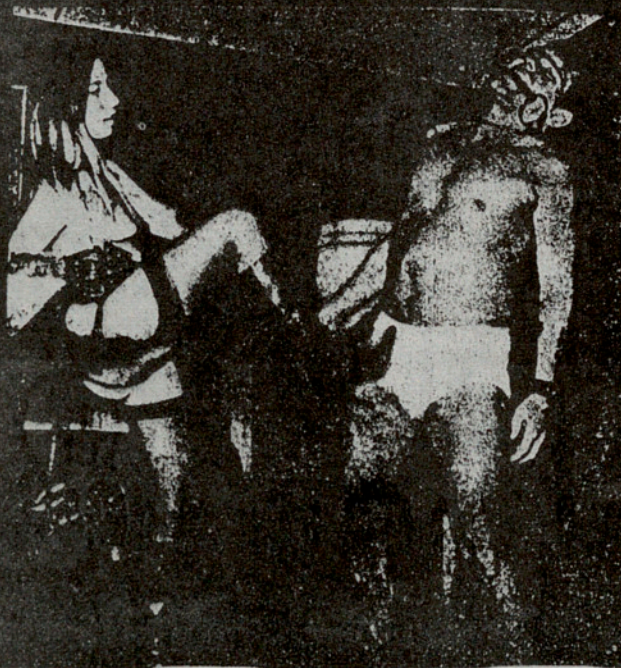
- En la 4ª y última Prueba, dentro de tres meses, pero ya no conmigo, señoritas, yo dejo de dar clases, porque me han ofrecido un puesto en el Gobierno Local. Les examinaré el nuevo docente.

- ¿Y la materia?

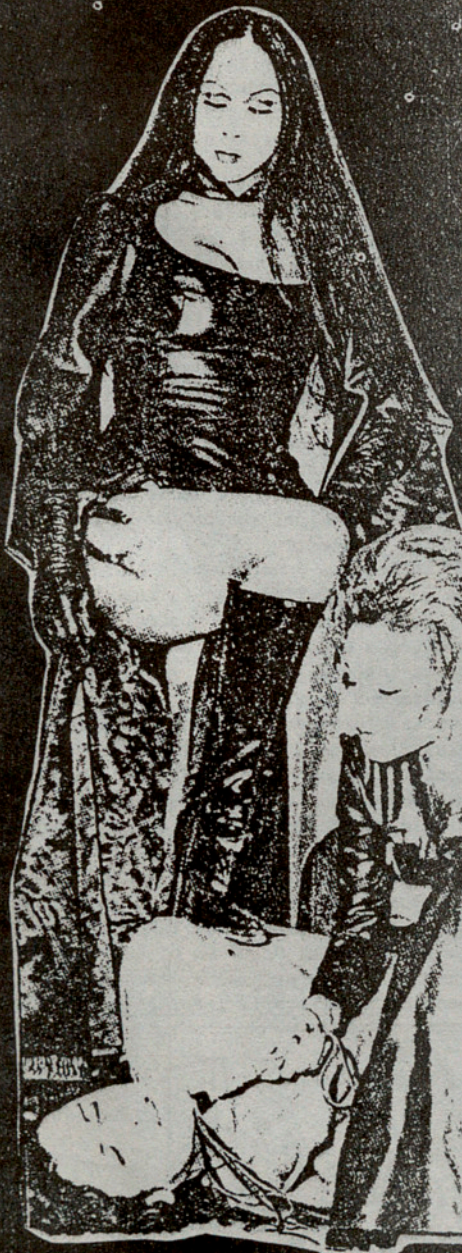
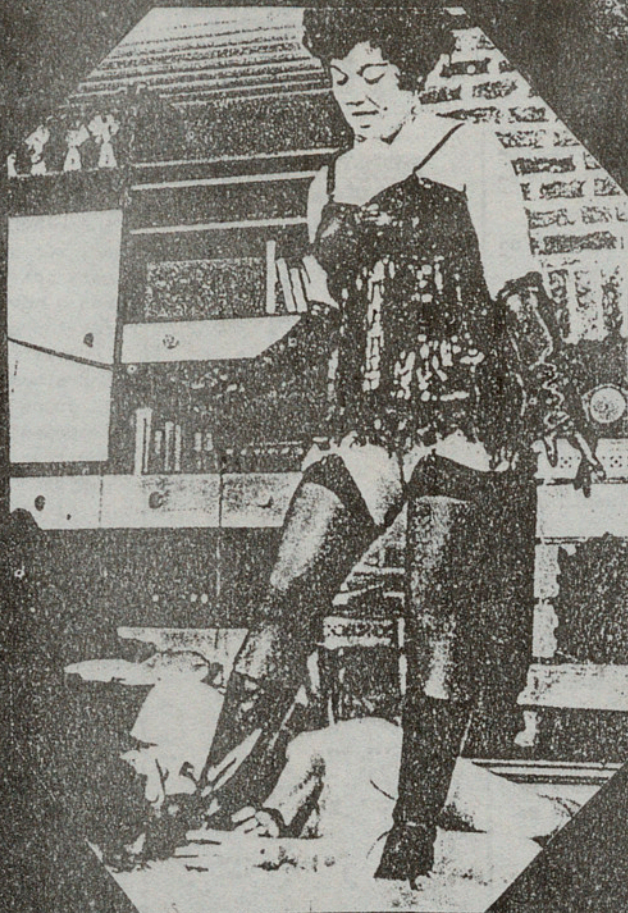
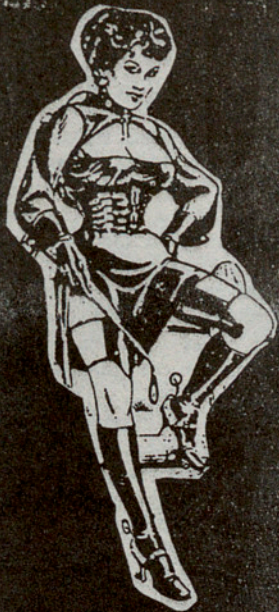
- Nueva, por supuesto, y a concertar con él.

El suelo se había abierto en dos para hacer desaparecer bajo él a Rigoberta y Asadora.

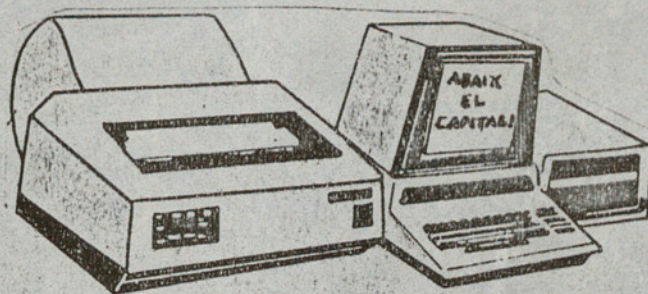

OCULISM

PIRATERIA INFORMÀTICA

Noves formes de lluita i resistència:
sabotatge i pirateria informàtica.

Avantatges que, per al sistema actual, té l'aplicació de la -
informàtica amb finalitats po-
lítiques.

(Del llibre de J.M. Alvaro "El Estado Po-
licia y la democracia". Ed. Mordago, San Sebas-
tián, dic Donosti, 1.981)

1) Rapidesa. En menys de 30 segons es pot co-
néixer qualsevol dada.

2) Facilitat de posar constantment al dia to-
ta la informació.

3) Possibilitat d'estendre el sistema a uns
altres Estats, contactant les diverses xarxes -
d'ordinadors o exportant la pròpia tecnologia.
(L'ordinador que té instal·lat la pasma a Ma-
drid és un "Siemens" alemany)

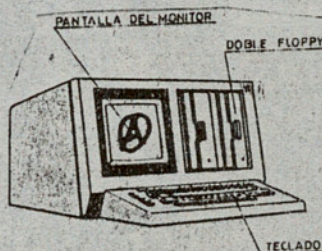
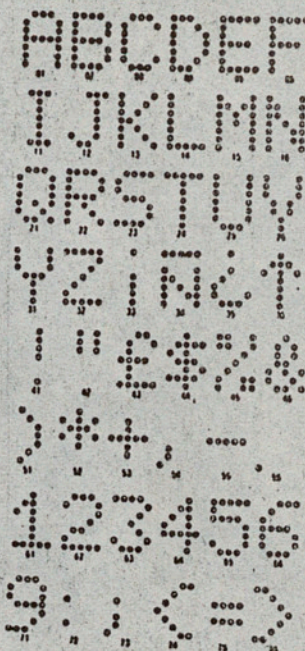
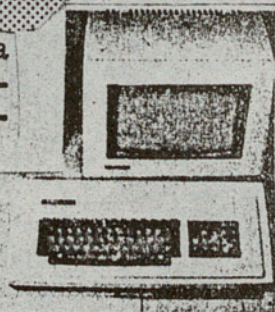
4) Informació molt dispersa pot centralitzar-
se de seguida per a permetre una avaluació més
clara.

5) Sistema silenciós, no crida l'atenció ni
desperta protestes. I traïdor (quan te n'adones
ja és massa tard). Amb aquest dispositiu, tots
som sospitosos, tots podem entrar en qualsevol
moment als circuits de la memòria electrònica.

6) La informació pot passar-se fàcilment a -
un tercer interessat, institució pública o priva-
da. L'Estat alemany federat de La Baixa Saxò-
nia ja té establert legalment que "el pas d'in-
formació a un tercer és permisible en tant en
quant siga necessari per a protegir l'ordre de-
mocràtic, l'existència i seguretat de la nació
o d'un dels seus estats".

7) Apart d'arreglar i analitzar dades, -
l'ordinador pot dirigir operacions com contrar-
restar manifestacions, revoltes, etc. A diverses
ciutats angleses i americanes ja funcionen sis-
temes de control que permeten, en aparèixer un
distúrbio, avaluar ràpidament la seua importan-
cia i determinar les forces més properes per a
entrar en acció. A Nova York està en marxa (des
del 69!) un sistema que inclou l'ús de càmeres
i helicòpters, la informació dels quals centra-
litza l'ordinador i la suministra al centre de
control per ràdio dels cotxes patrulla.

El "Poder Informàtic" ja no és una història
de ciència-ficció.

Com és lògic i natural, a noves formes de do-
minació, noves formes de resistència i contrapo-
der. A França hi ha el C.L.O.D.O. (Comité Liqui-
dador e Desviador d'Ordenadors), que realitza -
atemptats contra diverses instal·lacions infor-
màtiques. Consisteixen en petites i senzilles -
operacions de sabotatge, que poden desviar, es-
piar o esborrar de la memòria electrònica dels
ordinadors importants masses d'informacions.

Per parlar de l'Estat espanyol, al servei -
d'informàtica de la Guardia Civil, hi havia, en
1982, més de 35.000 "delinqüents" fitxats i ar-
xivats pel color dels ulls, l'adreça de llurs -
pares o nòvies o fins i tot per la quantitat de
cicatritus que tenen al cos.

Per altra banda, als U.S.A. està començant a
prendre amples dimensions socials el fenomen -
dels grups d'adolescents, que, amb ordinadors i
microprocessadors personals, han aconseguit in-
troduir-se a les xarxes d'informació secretes -
d'empreses importants, de banca o del mateix es-
tat. El Pentàgon ha arribat a alarmar-se en més
d'una ocasió i el F.B.I. ha hagut de mobilitzar
molts efectius per a perseguir i reprimir aque-
ta nova resposta subversiva. A banda de l'aspec-
te sensacionalista del "perill del botonet" (el
teratisme dels sistemes automatitzats de defensa
militar), el que interessa subratllar d'aquest
nou fenomen és la possibilitat que evidència de
resposta i actuació.

El repartiment d'informacions en gran nombre
de miniordinadors interconnectats confecciona -
un nou escenari social, en el qual la funció -
del poder s'afirma en la seua pròpia despersiona-
lització. Quan la penetració de l'estat es fa -
alhora tan evident i tan subtil com avui és -
quan ressorgeix la temptació de la "vida priva-
da" com alternativa, i aquest autoengany culmi-
na amb ell menyspreu a les múltiples expressions
d'antagonisme sota el pretexte de llur aparent
puntualitat i intranscendència. Ara bé, a l'i-
gual que l'estat, no per estar difós deixa de -
ser eficaç (ans al contrari): l'acció descentra-
litzada de resposta no pel fet de ser-ho perd -
el seu caràcter col·lectiu.

Així, de la mateixa manera que la informàti-
ca dissenya un nou model social, el sabotatge -
descentralitzat contra tot allò que és i actua
com a sistema, com a poder i com a estat, ja no
és la resposta individualista del rebel aïllat,
sinó que suposa una nova i diferent proposta po-
lítica. A hores d'ara són totalment ridícules i
obsoletes les clàssiques alternatives en forma
d'utopia socialista que proposen per a la infor-
màtica i en general per a les noves tecnologies
una utilització més "humana" o, en versió actua-
litzada, més "respectuosa de l'equilibri ecològic".
Es el moment d'oblidar-se de memonades i
començar a actuar, a aprendre informàtica i -
apropriar-nos de tot el saber i la tècnica neces-
sària per a respondre al Poder en el seu propi
terreny i amb les seues pròpies armes. Es arri-
bat el moment de la pirateria informàtica.

Una revista autèntica

Hi ha una revista francesa especialitzada en
la investigació i crítica de les conseqüències
i modes d'informatització de la societat. S'ano-
mena "TERMINAL 19/84" i està editada pel "Cen-
tre d'Information & d'Initiative sur l'Informa-
tisation", creat amb motiu d'un col·loqui sobre
el tema en desembre del '79. Pretén fomentar el
debate entre "informàtics" i "informatitzats" i
parla d'informàtica i control social, automati-
zació en la indústria, el nou carnet d'identitat
informatitzat (que exhorten a rebutjar i sabote-
jar) ... Intenten, com ells diuen, "avuiçar -
iniciatives contra l'inacceptable" i fomentar -
nous tipus de lluita i resistència. Ignorem si
continuarà editant-se, suposem que sí, de totes
formes, per si a algú na li interessa, fa un -
any i mig la seua adreça (tant del C.I.I.I. com
de "Terminal 19/84") era:

1, rue Keller, 75011 PARIS. Escriviu. 22

MORBO — EDÍPIC —

Els mateixos llibres, les mateixes coses on estaven. Tot idèntic a quan jo me'n vaig anar. Les prestatgeries plenes de pols, el sòl amb dibuixos difuminats i el meu llit, tot igual, no ha canviat res. És alleujador veure que tot està igual. Em recorda quan jo era petit. Te'n recordes tu? Anava amb la meua bicicleta, pedalejant per la casa amunt i avall, però quan aplegava a la meua habitació, com per encís, deixava la bici i agafava un dels llibres. Quan tu senties el meu pedalejar prop de l'habitació, ja sabies que jo estaria, en qüestió de moments, llegint un llibre. Després, em posava a escriure. Fulls i més fulls omplien tota la taula. Tu em miraves darrere la porta, pensant que no et veia, però jo ho sabia. Eres tu, veritat?

Per la vesprada em contaves contes tan bonics ... ja no me'n recorde de cap, però és com si t'estiguera veient, tu en el balancí i jo sentat al teu costat, pareixia — que estava en un altre lloc, lluny, molt lluny d'aquí. De vegades, paraves de parlar i em miraves. Després següies. Mai no deixaves el conte a mitges, els acabaves tots. El mateix feies amb totes les coses. Mai no deixaves res per fer. Vaig aprendre tant — tes coses de tu!

Com m'agradava anar amb tu, donar un passeig pel bosc. Tu agafaves flors i en — feies un ram. Jo et seguia. I tot era tan màgic! A poqueta nit, preparaves el sopar. En acabant, et posaves a cosir el mateix troç de tela blanca.

Ara només em queda el teu record, i aquesta habitació plena de pols que tant estimo. He passat tantes hores en ella! L'amo de la finca vol vendre-la. Està en la ruïna. Era molt ric abans, però ara està molt malament de diners, diu. Dins de poc construiran un altre edifici. Jo no vull, però no puc fer res. M'he enterat aquest matí, per això he vingut, per a portar-me els meus llibres, és l'únic que em resta. Això i el — teu record, que no se'n va, com una petjada inesborrable.

Visc en el centre de la ciutat. Sí, ja sé que això no és per a mi, que estic massa acostumat al camp, però és l'única forma de trobar treball. Si vegeres com és la gent ací! Tan seriosa, tan sumament disciplinada. No es poden trobar amics. Jo no en tinc cap, em trobe molt a soles i la gent d'ací no m'agrada. És superficial. Potser exagero, però segur que tu també ho veuries així.

Com m'agradaria anar-me'n amb tu, de bell nou al bosc, Déu sant, com ho desitge! — Sí, clar, jo ja sóc major i tu no estàs ací, però ho he somniat, de vegades. Aquest — cap de setmana me'n vaig de viatge. Suppose que així podré oblidar-me una miqueta dels meus problemes i preocupacions. El diumenge tornaré i aniré al cementeri amb flors — del camp. Les que tens ja estaran marcides.

El veí del costat és molt amable, és l'única persona amb qui em relaciono. De vegades vé a casa i parlem de moltes coses. És vidu i té una filla que treballa en no sé quin poble, de mestra. M'ha pres tanta confiança que fins i tot em llig les cartes — que sa filla li escriu. Té molts discos de música clàssica, li agrada moltíssim, i — ens passem hores i hores escoltant-la. Li he parlat de tu i a voltes m'acompanya al — cementeri. Diu que no hauria de pensar tant en tu, que em faci amics i que isca ... i de vegades pense que té raó, que açò no és bo per a mi. Però no, no puc dir això, no puc abandonar-te, perquè formes part de la meua infantesa, de la meua història i del meu ésser i sempre estaràs amb mi ...

—Mª TERESA—

(L'autora d'aquesta narració acaba de complir 15 anys)

MANIFEST ★ ANTI ★ CULTURETA

Respectables dèspotes il·lustrats:

Mauríeu de controlar una miqueta més el vostre aparat de propaganda. Darrerament hom està assistint a una agudització esperpèntica de les vostres diarrees intel·lectuals que ens ha decidit a escriure aquest paper, per a veure si, menjant un poc més la merda, la seua pudor adverteix els incautes de bona voluntat que encara es creuen els vostres muntatges. Sempre heu estat una colla ridícula i grotesca, però la vostra pantomima no havia resultat mai tan descarada. La parideta de moda ara ha estat la "polèmica" (?) intervenció de Goytisolo al II Encontre d'Escriptors del Mediterrani, però açò és sols l'anècdota més recent, el darrer "bluf" que ha alterat les pantanoses aigües de l'"actualitat cultural" valenciana.

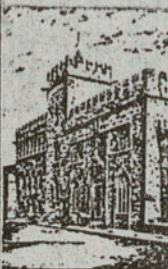
Però l'important és que tot el debat cultural i la producció intel·lectual d'aquest país es redueix, per la vostra part, a un encadenament d'anècdotes i de "blufs" a cada qual més decadent. L'efecte de les vostres parides altera entre la repugnància més profunda i la callada incontenible. Ignoram si serà així la vostra "missió històrica", però us podem assegurar que no n'hem conegut de més trista i degradant. Pseudo-polèmiques, pseudo-crítiques, pseudo-històries, articles a les pàgines "culturals" que només reflecteixen averrides, pomposes i autosatífetes discussions de cotilles de "Café" o buides baralles inter-capelletes pel monopoli de la publicació i dels premis literaris de la "cultura per al poble però sense el poble".

Suposem que us il·lusionarà molt passar a la posteritat com els salvadors de la llengua i la cultura catalana al P.V., però fills, de la manera que ho esteu fent, més vos valdria escriure en castellà. Així no tindríeu cap excusa per a la vostra mediocritat (ideològica, estètica i humana), i les vostres "obres" apareixerien clarament com el que són: floritures rimbombants, bajanades diverses, autoelogis continus, patètics reflexions i obvietats aclaparadores.

En realitat sou vosaltres els qui obstaculitzau i assassineu qüotidianament la possibilitat d'una cultura lliure. Per tal de veure-ho clarament proposem als lectors un divertit joc intel·lectual: imagineu-vos que el que es publica ara en català en aquesta desgraciada porció del món fóra escrit en castellà (o anglès o francès o qualsevol altra llengua normalitzada). Quines novel·les, quins poemes, quines revistes semblarien no ja de qualitat, sinó tan sols llegibles mínimament? Evidentment, la desfeta seria quasi total (i total sense quasi si a més els lectors estan al tant de les darreres produccions de les restants cultures). L'argument de què no és possible, ara i ací, una cultura del mateix nivell que qualsevol cultura moderna pel fet de tindre una llengua no normalitzada institucionalment és tendenciós i desviacionista. La mediocritat i encarcament de la cultureta i els seus resorts de poder són més causa que efecte de la inferioritat literària del català al P.V.

Hem dit publicar, naturalment, i no escriure. Existeixen en aquest país molts calaixos plens d'esperances frustrades, el contingut dels quals confia en eixir algun dia a la llum. Però degut al rígid feu cultural establert per les capelletes, la lucidesa no sol traspasar el filtre de l'edició. Una o dues excepcions no farien més que confirmar la regla.

Ens preguntem en quin món viviu, com serà la vostra vida quotidiana de miserable i allunyada de la realitat, de l'autèntica vida (estranya paraula, eh tios?) per a que les vostres dejections literàries siguin tan horribles i monòtones. Geogràficament podem situar-vos, però ens és difícil imaginar en quina època transcorre la vostra existència. És impossible que visqueu en aquest segle, en aquesta dècada, perquè caldria una grandíssima ceguesa, una estupidesa — sense fronteres, per a viure en plans anys vuitanta i escriure el que vosaltres escriviu. Des d'idíl·liques reconstruccions de la infantesa (bé personal o bé col·lectiva) a patètiques memòries d'avis prematurs (mentalment, més que biològica), passant per obtusos i fracassats intents de comprendre i expressar la realitat actual. Féu l'efecte d'una banda de mòdies encarcerades, hauríeu d'estar baix de terra o en algun museu perdut.

Vosaltres, en canvi, sou nacionalistes. Com Madariaga, Franco, Mussolini i Hitler, només — que canviant de llengua i nació. Això es reflecteix a la vostra pràctica literària, en perpètua recerca de moribundes senyes d'identitat i en la repetició paroxística de tautologies folklòriques, amb un odi ancestral per tot allò — "estranger" i l'exaltació contínua de tot allò "nacional".

Renunciem a buscar-li explicacions psicològiques a l'assumpte (possiblement ni Freud ni Lacan ni Laing vos entendrien), però resulta evident que manifesteu una absoluta subjecció i de pendència dels vostres majors (dels vostres pares culturals) que arriba a ser morbida. Ens referim als més joves, és clar, amb els altres no tenim res a veure. La sacralització i mitificació que féu de la llengua catalana vos duu a — respectar escrupolosament els "papes" d'anteriors generacions pel fet que escrigueren en català i a ignorar i menysprear un munt de coses ben vives per trobar-les en una altra llengua, alhora que vos porta a reforçar el món de les capelletes i els escalafons culturals, tot buscant desesperadament papers d'acòlits, esclaus i subalterns que vos puguin permetre, més endavant, conquerir un suposat lloc de prestigi i una afirmació de poder. Tots teniu eixa secreta aspiració: començar de "botones" en alguna institució, capelleta o muntatge cultural per arribar a "Director General" de "majors".

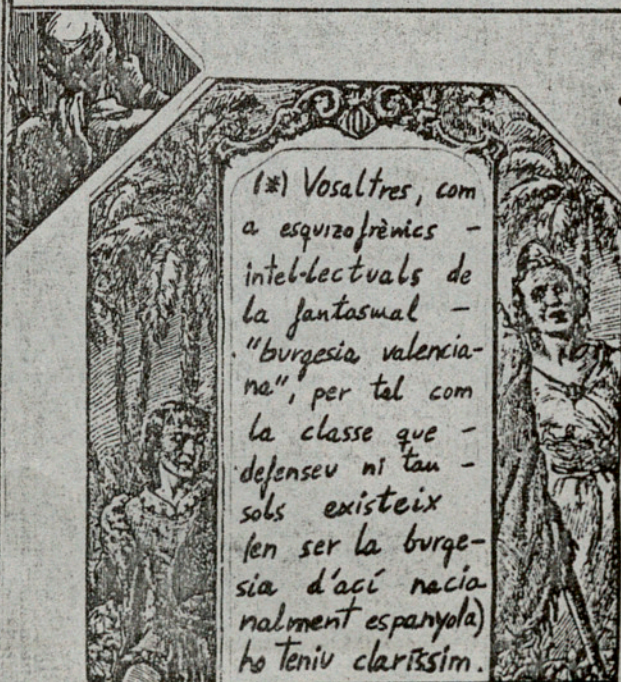

Vosaltres, lletraferits de capelleta, idealistes negats a la vida, patriarques, capellans i marits satisfets, burgesos fracassats, conformistes de saló, sou el veritable drac al qual caldrà tallar-li el cap si volem avançar. Constituiu una classe intel·lectual dominant que reglamenta i monopolitza el desert poblat de gallons que és avui la literatura catalana al P.V. No en el sentit clàssic, per suposat; vosaltres no arribeu ni a això, vos contenteu amb el vostre parasitisme llepacula, les vostres ridícules cerimònies i la vostra rovellada jerarquia de castes i escalafons (pseudo)culturals i (pseudo)literaris. Una classe intel·lectual que caldrà exterminar per a que la literatura al País Valencià pugui arribar a ser un fenomen no sols d'ací, sinó també i sobretot, d'avui.

La radicalitat crítica i la contemporaneïtat lúcida i consegüent no són precisament característiques del món intel·lectual d'aquestes contrades. Per això suposem que aquest paper serà ignorat olímpicament o bé sarcàsticament menyspreat, però ens té igual. Seguirem on estem. I almenys tindrem la certesa d'haver llançat un modest "molotov" contra l'il·lustre palau de marbre que habiteu. Que s'obriga o no una barricada definitiva per a una cultura radical en català al P.V. dependrà dels avatars de la lluita de classes (*) i de la lucidesa i accions dels qui avui, des de les clavegueres de la "normalitat" i l'"oficialitat", lluiten, gaudeixen, creixen i s'agrupen com un càncer que algun dia vos destruirà.

De les vostres infules polítiques, en fi, no valdria la pena parlar-ne. Només subratllar que en aquest terreny, a banda de la mediocritat, — qualitat que sembla innata en vosaltres, i la pallassada contínua de les vostres "intervencions", així com la vostra incapacitat de comprendre la lluita política com a quelcom més — que reivindicació lingüística i cultural, destaca amb tota la seua lluentor un dels trets més genuïns que vos caracteritzen: el racisme a ultrança, barrejat amb la socialdemocràcia més possibilista i barroera. I és clar: vosaltres — sou (i ho proclamau sense vergonya) nacionalistes. NAZionalistes, millor. No negarem que hi ha gent que ha utilitzat la parauleta amb connotacions clarament distintes de quan porta el vostre inconfundible segell, però la culpa la té aquesta gent per usar un terme tan confusorista en lloc de deixar-vos als autèntics nacionalistes el monopoli i usufructe del mateix. — Qualsevol lluita d'alliberament nacional, sempre que ho siga veritablement i consegüent (és a dir, sempre que no es proposi reproduir un altre Estat, policia, burocràcia, exèrcit, etc., sinó la destrucció dels existents) és per definició anti-nacionalista (ni tan sols heu començat a Fuster).

(*) Vosaltres, com a esquizofrènics — intel·lectuals de la fantasmal — "burguesia valenciana", per tal com la classe que — defenseu ni tan sols existeix (en ser la burgesia d'ací nacionalment espanyola) ho teniu claríssim.

NOTÍCIES

EDITORIALS

Catalago

FANZINE de
FANZINES

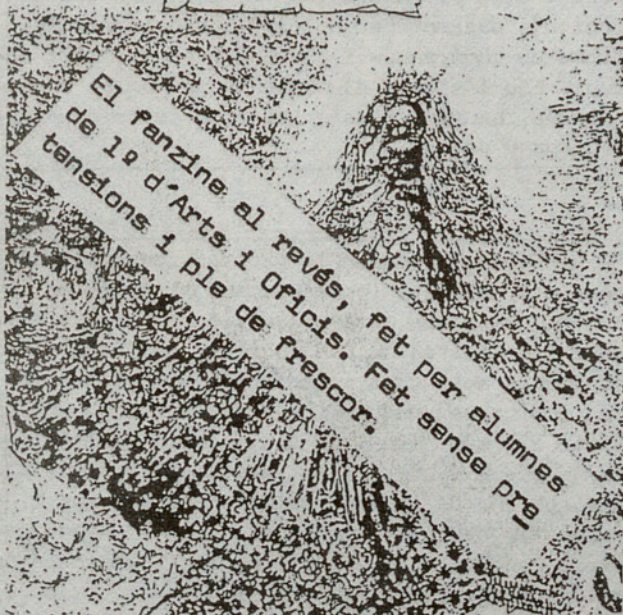

Emiz-Nay

48-llibra

Le sòm adagaga ed
el se sisgo ed zulyrolac

u-n

L'ARLOT

Garcés-Cumeras
Uts-Porredon
Lluch-Pol
La revista de la historieta gràfica catalana. Tota en català, bona qualitat i totalment selectiva. Visca.

MY FATHER IS TORERO

Aquest deu ser l'únic fanzine eivissenc. Molt radical, però una mica pobre.

DAMIRONGA

año I

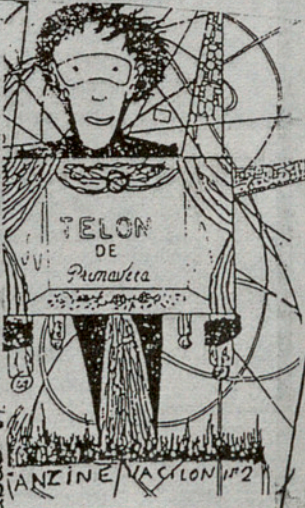
nº 6

16 de abril
de 1984

Una guia cultural feta per alumnes del "Juan de Garay" que promet. Varen en- travistar a SADE (en català!)

Massa local.

a diuen que "en todas partes cuecen habas". Un fanzine d'Albacete.

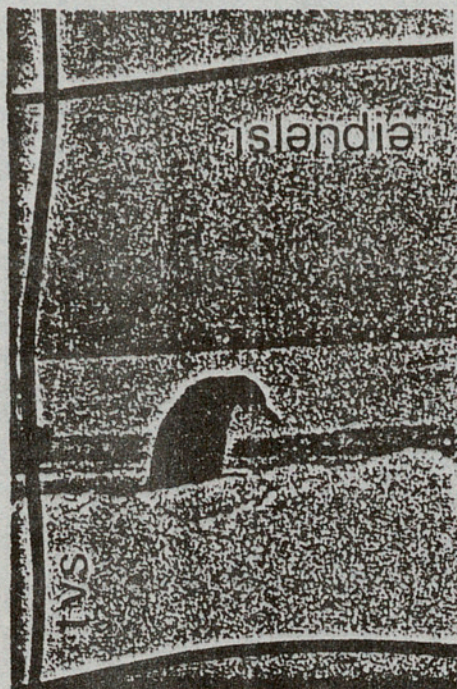
varios "cantos iniciáticos"

CANTOS INICIATICOS

rec·rd·2

TV SOVIETICA

PRONOSTICO RESERVADO

PRONOSTICO RESERVADO

STEREO

PR

DO DOLBY SYSTEM

ESTEREO

8-83

(La Diputació de Castelló ha pagat un L.P. amb grups de les comarques del Nord del P.V., però no l'hem sentit.)

BANANA SPLIT-DRO

FANZISINGLE Nº 1

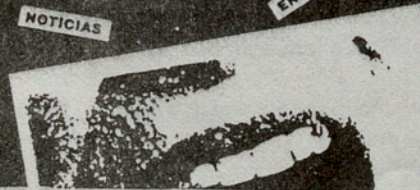
UN FANZINE Y UN SINGLE

POR EL MISMO PRECIO

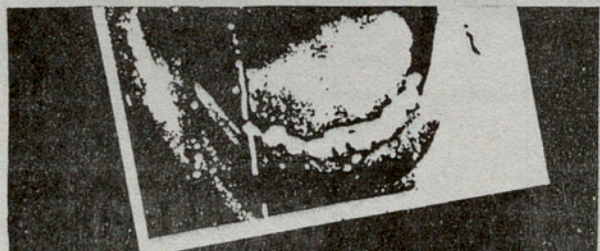
NOTICIAS

ENTREVISTAS

NUEVAS IDEAS

Una nova experiència, el fanzi-single.
Reunió del nº 4 de BANANA SPLIT i un single de DRO amb "Diario Pop" d'Aviador, "Nada" de GARROTE VIL (Son de Rafael) i "Soldados de caballería" de SADE. Està bé. Sols 250'.

CONTIENE UN SINGLE CON LOS TEMAS

"NADA" "DIARIO POP" "SOLOADOS DE CABALLERIA"
GARROTE VIL - AVIADOR DRO - SADE

INTERACCION, un grup de minories. Avantguarda, experimentació i radicalitat. Fan, com ells - diuen, "sonidos imitativos y emocionales". Són de Madrid i una de les seues lletres diu: "Vuestra mente / que en el cerebro fofo sueña, como cebado lacayo en un mugriento sofá / la - excitaré." Envien cintes i un "visual" per via postal. c/Hortaleza, 48-42. Madrid-4.

INTERACCION

EXTENSION DE LOS SIGNIFICADOS

el cerebro
a través del tiempo
de lo desconocido a lo conocido
actúa como archivo
almacenando de continuo
cuanto está al entorno
INTERACCION trabaja en el plano
emotivo - pasional
sentimiento - pasión
todo un conjunto de palancas
actuando en las profundidades
de la psique
de ocasión a tu subconsciente

CARCOMIC

"EL CÒMIC DE LA CARCOMA"

nº2

150 pts

LA NUEVA OLA DEL CÒMIC VALENCIANO

Ja és als quioscos. El nº 3 haurà eixit al mateix temps que aquest nº 1 de L-U i segurament en farem la presentació conjunta amb 2 o 3 publicacions més a "Futurama", CARCOMIC, el "còmic de la nueva ola valenciana", vol arribar molt lluny. Del nº 3 traurem 3.000 exemplars i es distribuirà per tot el P.V. i Múrcia. Aniran al Saló del Còmic de Barcelona i esperen fer-se notar, encara que, sincerament, hauran de millorar prou, perquè el nº 2 és d'una qualitat lamentable. Però informes seriosos ens diuen que el 3 serà més variat i atractiu. Ja vorem. De moment el projecte sembla esperançador i per això varem xerrar amb ells. Vos transcrivim ací un resum de l'entrevista il·lustrat amb algunes mostres de material dels nº 2 i 3.

L-U:-Conta'ns la història, va.

H:-Açò va començar fa uns tres anys. Hi havia un individu, Víctor Segrelles, que tenia una tenda de còmics prop d'on estudiàvem Rafa i jo (es refereix a l'altre "director" de CARCOMIC). I entràrem en contacte, perquè ell volia muntar una moguda per a fer un fanzine. Ahí també estaven Santiago Ibáñez, Vicente de Gràcia (editor del "CATALOGO", fanzine de fanzines, v. pàg. centrals) Plácido, un tal Octavi, en fi... (es refereix a l'"Equip Aranya"). Ho intentàrem molt, però tot es quedava en reunions i reunions i la gent es va desil·lusionar...

L-U:-Total que...

H:-Que res, però clar, nosaltres seguim dibuixant. I l'any passat Rafa i jo treballàvem en una agència de publicitat i en l'estiu ho comentàrem i com que ningú no ho feia, decidírem fer-ho nosaltres. Com que coneixíem a Santiago Ibáñez i a Miguel Gerique, ens llançàrem amb el nº 1, fet amb fotocòpies i com un fanzine.

L-U:-Quants exemplars?

H:-Doscents. Volíem haver fet més, però ho teníem que fer tot nosaltres... i es vengueren de seguida. Aleshores ens preguntàrem per què no fer-ho ben fet, amb portada a color i tal, no?

L-U:-O siga, que recuperàreu les peles i vegéreu que...

H:-Sí, el primer nº va ser com una prova.

L-U:-Quan va eixir?

H:-Cap a desembre...

S.I:-Exactament el 14 de Novembre de l'any passat.

L-U:-I després, què? Posàreu més peles i tiràreu el nº 2, no?

H:-No, el que passa és que varem tantejar l'assumpte dels impressors. En coneixem a un que ens dóna facilitats per anar tirant.

L-U:-Per a la distribució, vàreu contactar amb "Haura".

S.L:-Sí, però no en vaig traure res.

H:-Aquest tio es va copiar sencer el "DEN" de Corben...

S.L:-Sí...

H:-I ho va fer millor

S.L:-Halel No, ho vaig fer en tres estius, per agafar pràctica i quedar-me amb els trquets, però ara ja tinc prou de material propi

H:-Sí.

L-U:-Que vos distribueix 1.300 dels 2.000 que heu tirat del nº 2.

H:-Sí, en València, Castelló i província. Per al 3 arribarem a Alacant i a Múrcia.

L-U:-Teniu presència assegurada al Saló del Còmic, no?

H:-Sí, tenim una presentació al pabelló de fanzines, encara que no ens considerem un fanzine...

HECTOR VILLAJOS

L-U:-Pel que fa a la crítica, a banda de la qualitat del dibuix, vos retreuria historietes massa llargues i poca varietat en la temàtica.

S.I:-Es que som encara poca gent, i a més cadascú tenim un personatge més o menys fixe que ens obliga a...

H:-A part, per al nº 3 totes les historietes són més curtes i col·labora més gent. I per la temàtica hi ha total llibertat. Si el 2 ha eixit monòton ha estat per...

L-U:-Es que tot es redueix a persecucions, tira, sembla una mateixa historieta.

H:-Sí, ha estat involuntari. Ens ho ha criticat també Vicente de Gràcia, que ens tracta, al seu "CATALOGO", de "poc prolífics", però és perquè el nº 1 el vàrem fer amb material arxivat i algunes historietes ell ja les coneixia i clar...

L-U:-El color ha eixit horrible.

H:-Sí, és per culpa de la impressió, per al nº 3 llevarem les pàgines en color però n'afegirem més de blanc i negre.

L-U:-Publicaríeu historietes en català?

H:-Sí, però ningú de nosaltres l'utilitza. No ho descartem en principi, però el nº 3 ja arribarà a Múrcia i seria impossible. A més, ens plantegem una distribució més ampla i això ens ho impediria.

L-U:-Teniu criteris de selecció? Què decideix el que va a publicar-se?

H:-Estem en contacte permanent i veiem el que va fent cadascú...

L-U:-Però hi ha director?

H:-No, estem Rafa i jo, que ens dediquem a coordinar a la gent i reunir les coses.

L-U:-Busqueu la professionalització?

H:-Sí, a la llarga sí. Pensem fins i tot en traure àlbums.

L-U:-Collons!

S.I:-Sí, és que cadascú té un personatge, Héctor té al seu heroi "Pierre Cuadrado", jo a "Minglanillo", Rafa està pensant en una meua de detectiu... i si la historieta va bé per què no?

L-U:-Ací tenim a Salvador, que no diu res...

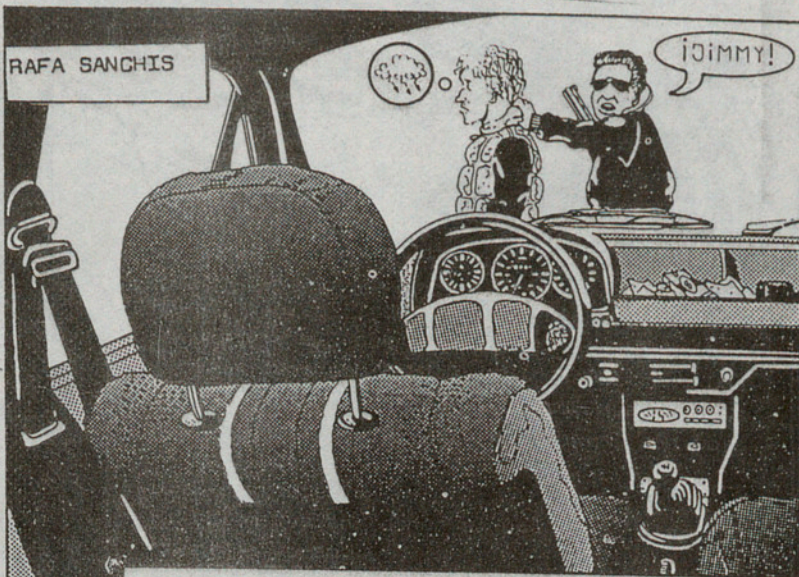
S.I:-...

L-U:-Vares anar a Barcelona i intentaràs menjar-li el tarro a Toutain per a publicar al 1984, no?

SALVADOR LARROCA

RAFA SANCHIS

propi. (en publiquem una mostra).

L-U:-Ho vares intentar en alguna altra revista?

S.L:-No, perquè es varen quedar els originals més d'un mes. Al final, per telèfon, em van dir que la seua revista només publicava "lo mejor de lo mejor" i que no se sentia bé, però jo a ell el sentia perfectament.

L-U:-Quin futur veieu?

H:-Ens ho juguem tot ara, en Barcelona, al Saló del Còmic. Ja vorem.

L-U:-I a nivell de promoció?

H:-Hem aparegut a Ràdio Color, Ràdio Klara, Noticias, Las Provincias, la premsa s'ha portat bé.

S.I:-També vàrem publicar-nos una vinyeta a "Funnies" i vàrem aparèixer comentats al programa "Rock, cómics y otros rollos" de Ràdio-3.

H:-Bo, i al "CATALOGO", i la presentació que vàrem fer a "Futurama"... i parlant d'això jo trencaria una llança per Manolo Molero, de "Futurama", que és un dels qui més fa pel còmic ací a València. Gràcies a ell estem també en llibreries especialitzades de Madrid i Barcelona.

L-U:-Per últim, què penses de l'anomenada "nova escola valenciana"? Fins i tot una revista tan prestigiosa, fina i artística com "L&PIZ" en parla...

H:-Jo conec a Daniel Torres perquè era el meu Sargent en la mili...

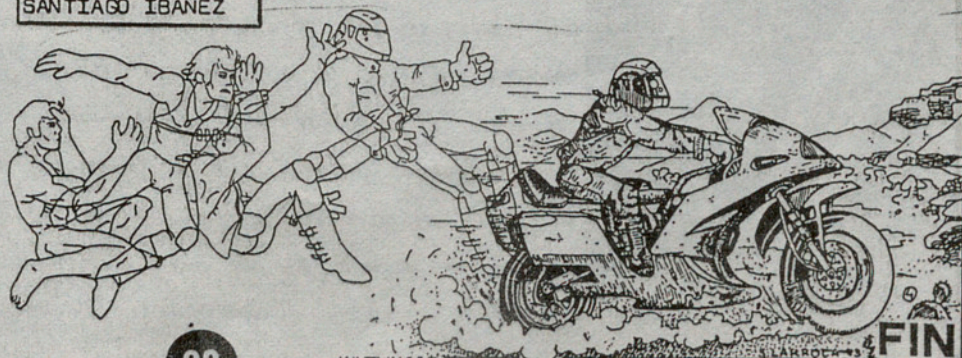
L-U:-Oh, no!

H:-Sí, i al nº 1 de CARCOMIC hi ha una entrevista a ell que li vaig fer jo. Hi ha gent molt bona com Dabiel i Mique Beltran. Després estan Micharmut i Sento, que són els més underground, però en general són tots molt bons.

L-U:-I contactes?

H:-Volem que ens donen alguna cosa, clar, però ja vorem...

SANTIAGO IBAÑEZ

ENTRE I LA

L'AMOR MORT

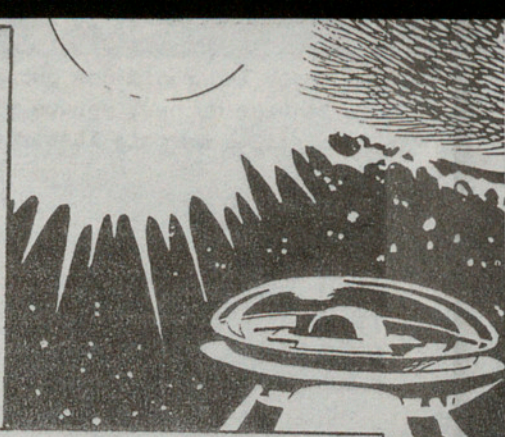
Text i dibuixos:
MA DOLORS

ANGELS? ... NIT. ACABAVA D'ARRIBAR A CASA I BUSCA UN DISC
QUE ARRIBÉS AL SEU ESTAT D'ÀNIM. VOLIA GITAR-SE I, AMB LES
MANES A LA NUCA, IMAGINAR ... PERÒ ARA SENTIMENTS I SEN-
SACIONS L'OFEGAVEN, SENSE PODER TROBAR LA FORMA DE QUÈ TOT
ALLÒ ISQUERA D'ELLA. HAURIA TELEFONAT. A QUI? I QUÈ
AMAVA A DIR? MENYS ENCARA PER TELÈFON. A SOLES, SE
SENTIA LLUNYANA D'ELLA MATEIXA, FORA, COM RETORNAR AL
SEU COS? FORA, FORA I DINS D'ELLA. TOT UN MÓN, MATEIXES
SE SUCEÏEN PEL CAP. VEIA EL MUR D'INCOMUNICACIÓ,
LES UNGLES L'ARRAPAVEN, ELS PUNYS COLPEJANT, AIXÍ,

AIXÍ, I ARA TOTES LES PEDRES DEL MUR LLANÇADES A L'ESPÀI, DESTRUÏDES, ARA DILUÏDES, JA EN POLS, EN NÚVOLS I AÏM
I RESPIRÀ PROFUNDAMENT. EL CEL ESTAVA TANCAT I NO HAVIA DEIXAT SÈIXIR ELS ESTELS, QUE L'HAURIEN ACOMPANYAT
UNA MIQUETA MÉS. ES JUNTAVEN EL DOLOR, LA IMPOTÈNCIA... LA NOSTRA SEGURETAT? ES DEIA: LA INCERTESA. ERA
COM SI EL SEU CAP ESCLATARA. DESESPERACIÓ. LA MORT LA SENTIA MOLT ENDINS. DE SOBTE ES TREBÀ BUIDA UNS
INSTANTS, I EL RECORD D'UN CRIT EN LA NIT... A SOLES, CAMINANT... NO LI IMPORTÀ RES MÉS QUE CRIDAR FORTAMENT.
DE LA GOLA VA FÈIXIR UN SO QUE MAI NO HAURIA IMAGINAT COM A SEU... L'ANGOIXA NO LA DEIXAVA RESPIRAR, TRELLA
LA TAVLETA, BUSCANT EL COMUTADOR, I LA LLUM LI FÉU VISIBL E LA CAMBRA, DESCONEGUDA EN AQUELLS MOMENTS. UN CI-
GARRET, UN ALTRE. DESASSOSSADE, EL PÀNIC, JA L'HAVIA SENTIT, FINS L'EXTREM DE DIR-SE QUE LA PROPERA VOLTA QUE
LI PASSARA JA RES NO LI IMPORTARIA, PERQUÈ NO SERIA TAN FORT COM APOSTA. RECOLLIDA, FENT UN CERCLE AMB EL
SEU COS, TOCAR TERRA, NO MOVENDR-SE D'ALLÍ. PREPARA DISCURSOS, COMUNICACIÓ, FINS CREURE'S LA PRÒPIA FANTA-
SIA. NO PODER CANVIAR, SABENT BEN DE LES SEVES ABSÈNCIES. S'AGAPA FORTAMENT A ELLA MATEIXA, AL SEU
COS, ELS BRASOS LA RODEGEN, ELS COLTES ES JUNTEN, S'ACARINA PRIMER AMB RÀBIA, DESPRÉS MÉS ESPAIET, LES
GALTES, EL NAS, ELS ULLS, ELS PELLONS. TORNAR A ELLA. ACÀS ES REPEL·LÏEN 2 SOLETATS? EN MOLTES OCASIONS
NO HAVIA SENTIT. PREGUNTES. JUSTA PATIMENT. CANÇADA DELS DIES, DE LES REPRESENTACIONS. PER QUÈ LA PERSONIFI-
CACIÓ DE LA INSEGURETAT, LA POR, EL DUBTE, LA INCAPACITAT O LA NECESSITAT D'UN FORT CARÀCTER? ANTICS SÒNNIS DE L'HOMNE

DE PER MAL I DE LA DONA D'ÉSSER CASTIGADA, PRENEN COS, DE-
TENSIVAMEN LES RELACIONS. TOT BULLIA DINS, MOLT ENDOINS D'ELLA.
ARA VIUQUÈ UNA QUIETUD, PARA DE PENSAR, ATENTA A QUAL
SEU SOROLL, LES GOTES DE L'AIRETA, EL PIS DE DALT. LES MANES
BAIXAREN PEL COLL, LES ESPATLLES, ELS DITS FINS ELS MUÏRONS,
SUAVEMENT. ES DETINGUÈ; AMB LA LENGUA EL MULLÀ ELS
LLAVIS. MUÏTX, AMB LA CLAROR DE LA LLUNA, SEGUÍ BAIXANT
LES MANES: LES COSTELLES, EL MÈLIC, LA PELL DE BORDÓ. ENVOL-
TADA PER OYES DE MAR, EN UN VAIVÉ CELESTIAL... LES NATGES,
ELS MALUCS, LES CUÏXES, EL BARRISOL LLAVIS, ENTRELLAVIS...

ATAE GALÀCTIE

I

No sé per què collons ens clavem en aquest tipus de missions. És molt arriscat i els dos ho sabem. Aquesta volta, tanmateix, vencerem, estic segur, ESTEM segurs. Eixos assassins no podren amb nosaltres, destrossarem totes llurs defenses en un atac sorpresa i, amb la infal·lible estratègia que ens hem muntat, anihilarem el seu centre operatiu com un vulgar niu de rates.

Quan per fi em trobe assegut al volant, encase la pantalla, comprova els instruments de precisió i disposat a despegar, gire el cap i li comuniqui a Manolo que anem a eixir en 10 segons, comença el compte arrere, 10, 9 ... estàs a punt, tio? ... 6, 5 ... val, arranca i que sigui el que Déu vulgui ... 2, 1 ... FIIIISSSSSSSSSSSSSSSSSSSHH ...!

- Iiuuuppiiihihihihihiieaaabadabadúúú !!!!!

Som-hi, a la profunditat de l'espai. La nau ha eixit disparada com un làsser i penetrem a l'obscuritat intergalàctica com una fletxa en un paquet de mantega. En qüestió de segons estem travessant la zona negra; poc abans d'entrar-hi li ho faig saber a Manolo (hem decidit, millor dit, hem sortejat, que el primer torn d'irigiré jo la nau mentre ell efectua els càlculs i comprovacions i està atent al radar). Una volta enterat, ens afonem de cap a l'abisme.

Llaugers calfreds em recorren el cos. És perillós, hostia! per a què negar-ho? Ells tenen moltíssimes naus i un magnífic sistema de protecció per al seu Centre Neuràlgic. Per alguna raó tenen eixa fama de temibles lluitadors còsmics. Dubte si comunicar-li o no a Manolo els meus temors, però al final passe, em prenc una amfeta i comence a sentir-me millor ... psicològicament ... cal estar ... molt atent ... ehi - FSSSSSI000! ... hem esquivat un meteorit per metres ... portem una velocitat de 900.000 mach - aprox...

- Tio, per què no em passes una amfet ... ell esperat atenció! primera línia de naus enemigues a 45° X/Y, ahí les tenim, col·lega, ja pots lluir-te, són totes teues!

- Ahà! per fi les tenim ací, acosteu-vos, boniques, us farem un regalet ... Vaig a per elles!!!

TIU!

TIU!

TIU!

BOOM, BOOM, CRSSSH!

TIU!

FS6SI

II

El combat és acarnissat. D'una primera arrabassada he fulminat amb el làsser uns quants enemics, però semblen multiplicar-se com a cònills ... Després d'uns minuts de batalla, sense haver cedit mai la velocitat ni un mach, ja queden pocs d'ells, en 5 segons els extermino, buf! un respir ... feliçment hem superat la 1ª barrera defensiva, li toca conduir a Manolo. No és que presente excessiva dificultat eliminar-los per separat, però sempre ataquen en grans grups; tot consisteix en que llur quantitat no t'impressioni ... és la millor arma que tenen.

Intercanvie el meu lloc amb Manolo i intento recuperar un mínim d'equilibri psíquic, disminuir la tensió. No és molt tranquil·litzador sentir esclatar centenars de missils còsmics al teu voltant en qüestió de pocs minuts i haver d'eludir-los (ahora que neutralitzes les naus enemigues) amb una velocitat de reflexos molt adiestrada. Ara que dic adiestrada, m'adone que al cap i a la fi tampoc no he fet darrerament tantes eixides intergalàctiques com per a considerar-me el millor expert. Això em fa sentir-me orgullós de mi mateix. Amb no massa entrenament he aconseguit el que a molts els costa mesos. Faig ferm propòsit de corregir-me i practicar més intensament en quant tornem a la Base (broma macabra: ... si tornem!), no és qüestió de confiar-se quan el que està en joc és la teua pròpia supervivència, comprés?

- Manolo, Manolo! Ahí estan de nou! Ja les tinc a la pantalla, Déu Sant! Són desenes ... ara es troben justament enfront de tu.

- ...

- Però què cony fas que no dispares?

- Tranquil, tio! Deixa'm concentrar-me!

La superàoritat numèrica de l'enemic acollona de veres. És evident que la lluita no tindria sentit si no contàvem, a banda de la nostra major velocitat i maniobrabilitat, amb un arma especial de reserva: es tracta d'un dispositiu sofisticadíssim, fruit dels darrers avanços en física d'avantguarda, que ens permet resistir un simulacre de destrucció total, és a dir, si ara mateix rebentaren damunt nostre 50 missils còsmics, apretant el D.E.S. (Dispositiu Especial de Supervivència) podríem eixir il·lesos, amb la nau completament intacta, és com si tinguérem dues vides, una de reserva i l'altra "de diari". Naturalment, on quant açò succeeix (a mi m'ha passat més d'una vegada, és una sensació de veritable resurrecció), el que has de

fer és fugir tan ràpid com pugues i tornar a la Base a canviar de nau, perquè si tornen a encertar un míssil o un raig l'assessen i destrossen.

GGGGIIII

TI0!

TI0!

TI0!

BOOM!

TI0!

BOOM!

KGGHHH ... KSSS ... BLAAAMMI

BLAAMMI

ODRRROOOO!

TI0!

TI0!

III

- Gira, cabró, gira!

- Calla!

- Per l'amor de Déu, van a pegar-te! Atenció!
BLAAAAAAMMMIIII!

Durant uns instants tot s'il·lumina d'un raig sobrenatural i el món que ens rodeja, la realitat física externa, sembla esvanir-se per complet. A dures penes, amb les parpelles separades un mil·límetre, distingesc al monitor en lletres verdes fluorescentes:

"ATENCIÓ. NAU EN PROCÉS DE DESINTEGRACIÓ. MECANISME DE SIMULACRE A PUNT. PULSIONAR D.E.S."

Obeesc com un llamp a la computadora i, d'un colp, aparto a Manolo del seient del pilot. (s'ha quedat bocabadat, sense reacció, només un microsegon, però això és prou per sucumbir) i m'hi acomode instantàniament.

- Manolo! Dispara tu, vols? Intentaré fugir d'aquesta tempesta de míssils, però necessitaré la màxima concentració.

- NO! Per ta mare, no!!! No retrocedesques, aleshores sí que serà impossible sobreviure, se segueix, segueix endavant, obrint-te pas, sense por! Fes-me cas!

Després de l'estupor inicial, Manolo ha reaccionat molt lúcidament. Té tota la raó. Davant nostre ha de restar un contingent prou reduït d'enemics, de fet el radar els assenyala cada volta més dispersos, mentre que si tiràvem marxa enrera hauríem d'enfrontar-nos amb els que ens hem deixat vius pel camí i amb una munió de míssils perduts.

A més a més, què hòsties! estic fart de fugir! anem a destrossar a aixes males bèsties -- per a sempre, extirparem de l'Univers llur maledit Imperi!

- Endavant!

- Som-hiiiiiiii ... !

TI0!

TI0!

TI0!

BOOM! BOOM! BOOM!

IV

- Xoca-la, tio! Te'ls has carregat!

- Iuuuuuhúúú!

- Anem a celebrar-ho!

Quina sorpresa! Manolo em passa una llanda -- de cervesa que portava amagada (està prohibitísim per la Generalitat des de l'accident de l'any passat, encara que amb nosaltres sempre fan un poc la vista grossa -- "els ulls grossos", s'ha de dir-). Hummm! està deliciosa ... Tenim uns segons de repòs fins arribar a ...

- La seua base principal, el Centre Neuràlgic! Heus-lo ací, mira el radar!

- "Bon viatge pe'ls guerrers", que deia aquell.

- Sí, i no sé què més, però comença ja a soltar les bombes autodirigides, hem d'estar al bell mig de tots llurs teleobjectius i radars.

CLICK!

- ...

- ???

CLICK! CLICK! CLICK!

- ... però ...

- Mecaguendéu! Què passa?

- Maleïdes bombes de merda!!! Voleu eixir d'una punyetera vegada?! S'ha atascat el disparador! Ràpid, obre la cabina de connexions i intenta reparar-lo!!

No és que Manolo siga un tècnic molt brillant en electrònica, però ho ha solucionat amb una potada digna, sense ni tan sols obrir la cabina. Les bombes comencen a caure descontroladament... Els enemics cauen com a mosques ... Calculeu que els nostres nivells d'adrenalina estan sobrepassant el punt crític, és massa tensió, fins i tot per a un parell d'agosarats lluitadors còsmics tan veterans com nosaltres ...

SCREEEEEE!

NYIC!

BOOM!

KSSSSSH!

FIIDUU!

RRROOOOOOOOOO!

TI0!

TI0!

TI0!

BLAAMI BLAAMI BLAAMI

FSSSSSSSSSSSH!

Girem sobre nosaltres, no hi ha manera de neutralitzar-los completament, ara venen pertot arreu, semblen eixir a centenars, de cada costat de la pantalla de radar ...

- Anim! Només queda l'últim grup defensiu i haurem arribat, mira la pantalla, estem quasi damunt del Centre Neuràlgic ...

- Fills de la gran puta! No podreu amb nosaltres!!! Agafeu eixa!

FSSSSSSSSSH!

...

BOOOM!

GIIII

RRROOOO!

- Atenció! Pujal

SQUAASSH!

BOOM!

KSS ... BOOM!

BOOM!

BOOM!

Després d'uns minuts indescriptibles de tensió màxima, sembla disminuir el contingent enemic i apareix quasi totalment el camí cap al Centre Neuràlgic.

Hi descendim en picat.

Alea iacta est.

v

- Jo diria que més ...

```
NNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNSSSSSSH  
HH...KAABLD0000000000000000000000000000MMMMMMMMMM  
MMMM|!!!!!!!!!!!!!!.....  
.....
```

VI

(ni tan sols vaig poder posar les meues inicials).

Josep Lluís

ENTREVISTA A SADE

Si hi ha, en aquests moments, un grup valencià que tinga possibilitats de vendre a la resta de l'Estat i que siga conegut fora dels seus límits geogràfics, és SADE, naturalment.

Els volíem fer una entrevista completa i acurada, però presses editorials ens obligaren a reduir-ne el temps. Varem parlar només amb Melchor, el cantant, pel que pot notar-se a falta l'opinió de la resta de components.

Segurament no es tracta d'un grup que necessite ara una entrevista per a promocionar-se o donar-se a conèixer, però precisament per això, per ser el grup d'ací que més ven i es coneix, hem volgut començar per ells, per a veure com els sentava l'èxit. A propers números de L-U estendrem les entrevistes a grups menys coneguts i "comercials", bé per practicar un altre tipus de música o simplement per haver tingut menys sort.

Melchor és un tio simpàtic i agradable, encara que algunes respostes ens varen defraudar un poc. De totes formes, la cosa no va donar més de substància i ací està el que varem traure.

L.U.- SADE es un grupo consagrado, se oye en la FM y en Radio Nacional, con entrevistas y tal.

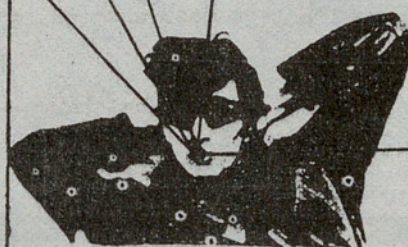
S.- Pero no somos consagrados. Empezamos a trabajar ahora en serio, estamos establecidos en Valencia, pero porque no hay mucha gente que lo esté. Ahora hemos grabado un maxi con DRO y no es que estén todas las fuerzas reflejadas en el disco.

L.U.- Empezasteis con todos los sellos independientes de Valencia: Toni Pep, Milagrosas, y luego habéis saltado a Madrid con DRO. ¿Cómo habéis llegado hasta allí?

S.- Empezamos con una maqueta y aunque nos gustaba no teníamos ninguna pretensión, pero establecimos relaciones con R.S. y después con la Milagrosa, decidiéndonos por ésta porque la vimos más eficaz, y nos dimos a conocer con un disco que nos gustó, pero no teníamos experiencia.

L.U.- Habéis evolucionado bien y el ejemplo está en "Soldado de caballería".

S.- Con esta versión hemos acabado con la faceta dura del grupo, es un ska con melodías muy logradas y complicadas, algunas no son nuestras, ya que trabajamos ahora con gente preparada en música y que nos ayuda. Hemos ampliado mucho los

4 MELCHOR RUIZ

1 J.A. PORCAR

2 JOSE PEÑARRUBIA

3 JESUS BARRANCO

5 HONORIO BARRANCO

acordes.

L.U.- ¿Cuál es la relación con DRO? ¿Qué pasa con aquello que se dice que graban bien para ellos mismos y a los otros sólo les deja las migajas?

S.- Bueno, éso está claro y hay que tener en cuenta que lo del dinero influye mucho. La movida independiente se acaba, se quedarán sólo DRO, Nuevos Medios y 2 o 3 más.

L.U.- Habéis estado en Madrid. Háblanos de aquel mercado.

S.- Los madrileños exigen calidad de sonido y a simple vista son más críticos, por lo tanto es un mercado difícil para la gente de "provincias". Podríamos haber ido a Rock-Ola, pero nos negamos de momento, no tenemos el sonido lo suficientemente preparado y el mercado de Madrid es abrasador.

L.U.- Y la movida valenciana, cómo la ves?

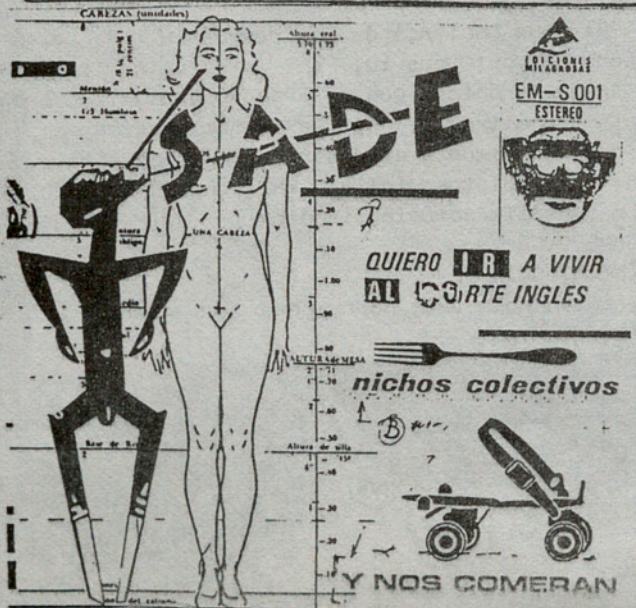
S.- Bastante prometedora, hay muchos grupos, pero el futuro está en los de siempre, en la gente del dinero, Valencia puede salir de puta madre o puede ser aplastada.

L.U.- ¿Cómo os lleváis ahora con los punkis?

S.- No nos llevamos bien porque pasamos de esa movida. La música es más amplia, y lo de hacer ruido puede estar bien en un momento, pero no es lo único. Nosotros pretendemos ampliar fronteras en cuanto a éso.

L.U.- ¿Cómo calificaríais la música que estáis haciendo ahora?

S.- Somos un grupo de rockanroleros, no nos queremos encasillar ni hacer una música en concreto, porque tampoco es homogénea la gente que está en el grupo. Eso sí, intentamos mantener nuestro es-

tilo particular.

L.U.- Dinos qué piensas de los grupos valencianos, por ejemplo La Morgue.

S.- Eso de criticar a los grupos es muy complejo, no sé. La Morgue ha sido un grupo muy favorable - en Valencia, aunque ha sido el grupo maldito por excelencia, pero estuvo bien, salió pronto, fueron la primicia; se han hecho mayores y han seguido - haciendo cosas interesantes: el bajista ahora está en Ceremonia y el batería en Armas Blancas.

L.U.- Y Ceremonia, Esgrima, Armas Blancas, Suplemento Semanal?

S.- Empiezo por Suplemento Semanal, está integrada por gente muy cercana a SADE, son de Benimaclet 2 o 3 años mayores que nosotros, cuando empezamos queríamos parecerlos a ellos, pero nos adelantamos. Ahora se han cogido al hilo, la cantante vale mucho, puede hacer cualquier cosa dentro del grupo y con empeño. Ceremonia es un grupo de músicos - buenos, pero no han logrado el hit que los lance. A Armas Blancas no los he oído mucho, pero se dice que son la revelación.

L.U.- Y en cuánto a Regimiento Spaniards?

S.- Los conocimos una noche después de una actuación en Planta Baja. Ibamos bastante borrachos, - nos quedamos muy flasheados de la movida de Játiva. Creo que musicalmente tienen poco que hacer, pero son muy divertidos.

L.U.- Y Diagonal?

S.- Creo que llevan una onda muy aparte, podrían hacer algo, aunque nadie les hace caso...

L.U.- Váis a sacar un maxi, no?

S.- Sí, saldrá dentro de 2 semanas.

L.U.- Cuántas canciones?

S.- Tres.

L.U.- Cómo son, diferentes a lo que habéis hecho - hasta ahora?

S.- La cara A es un rock and roll para escuchar, es una canción de los Kinks, Lola, que tuvo bastante jaleo en el 68 en Inglaterra, es para gente que tiene ya los 30.

L.U.- Os interesa ese mercado?

S.- No es que nos interese, sólo que la oímos y - nos apeteció hacerla. En la cara B hay una canción en plan divertido, Alf Mustafá, algo así como el negrito hula hula, y la otra, que es la más bailable y pegará en discotecas.

L.U.- Es punki?

S.- Tiene ramalazos punkis.

L.U.- Hablemos de los sitios donde se pueden hacer actuaciones. Pachá?

S.- Es como el Corte Inglés, pero en discoteca. - Nos pueden ofrecer actuaciones buenas, pero no - quiero darle más publicidad, porque ya se le da - bastante. El espacio de la prensa ahora está copa

do por Pachá, por eso es por lo que mejjode. Después están las actuaciones más pequeñas, como las de Planta Baja, Gasolinera y algunas discotecas. Pero fuera de Valencia hay menos salas para actuar, en Madrid, por ejemplo.

L.U.- Preferís hacer discos o actuaciones?

S.- Nosotros somos un grupo de directo, pero el - disco es interesante por la promoción, si no tienes disco, tienes los canales muy reducidos.

L.U.- Habéis pasado por todas las radios, no?

S.- No tenemos problemas con las radios, las tenemos siempre abiertas, cuando tenemos algún disco pasamos por todas.

L.U.- Por todas?

S.- Sí, menos Antena-3 y Radio Minuto, que no nos interesan por el momento (?????)

L.U.- Ahora actuáis menos.

S.- Sí, es que nos estamos preparando, vamos a incorporar teclados, percusión electrónica, una Simmons, y queremos prepararnos bien para las actuaciones y dar lo mejor de nosotros.

L.U.- Tenéis varios productores, no?

S.- Sí, en "Soldado de caballería" tenemos a Nacho Gil, Ramón Gilabert y a Vicente Sáez como orientador musical. Los productores son importantes a nivel comercial. El productor de ahora es un señor que le viene una música y te hace los arreglos para que te salga mejor.

L.U.- Cómo véis lo de mejorar el directo, las actuaciones?

S.- Las actuaciones no son nada delimitado, hay - muchas formas de montárselo a nivel de escena. Se pueden meter más decorados y utilizar lo que nos brinda la electrónica, el láser y todo eso. Animan el rock.

L.U.- T.V? Vídeo?

S.- Salimos este verano en la tele, pero el equipo de Aitana es muy cutre, de todas formas fue divertido. En cuanto al vídeo, hemos hecho algunas pruebas, pero para hacerlo bien hace falta un - buen director.

L.U.- Qué piensas de que se junten varios fanzines para hacer una editorial o varios grupos para hacer un sello?

S.- Está muy bien, pero es que esto es la caída - del Imperio Romano.

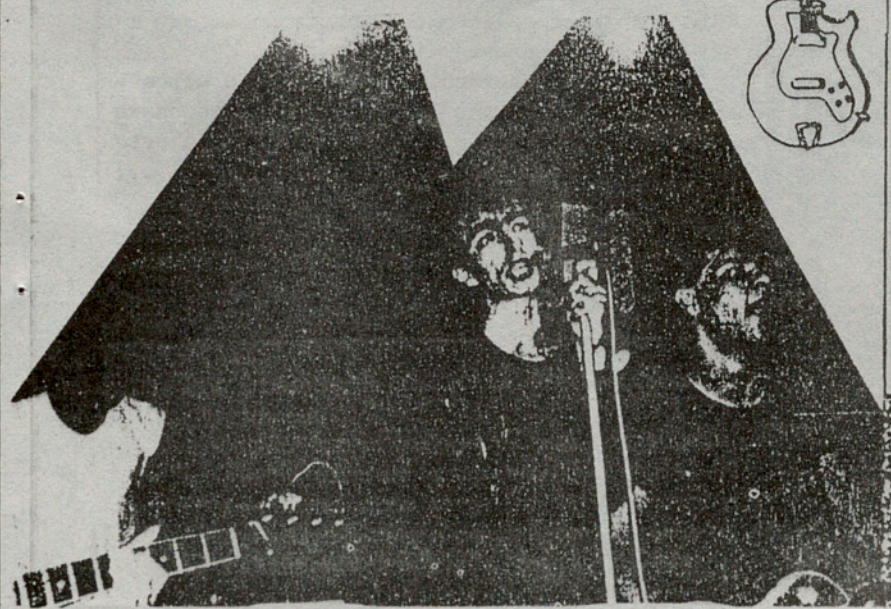
L.U.- Puede haber música en los pueblos?

S.- Hay movida por ahí, en Oliva, en Pego, pero tienen el problema de la falta de medios, lo tienen más difícil.

L.U.- Sabes que la Diputación de Castelló les ha - pagado un L.P. a los grupos de allí? Aquí el Ayuntamiento y la Diputación no se han lucido mucho...

S.- Da igual, porque no se enteran de nada, no nos toman en serio.

12 - V - 84

EL SINTETITZADOR

INTRODUCCIÓ A LA TEORIA DEL FUNCIONAMENT DE L'INSTRUMENT MUSICAL ELECTRONIC QUE MES HA REVOLUCIONAT LES ESTRUCTURES DE LA MUSICA POPULAR.

Una de les constants més notables en les qüestions plantejades pel neòfit és el descontrol mental i l'arbitrarietat de les preguntes, indicatiu del que suposa atribuir-li propietats màgiques i misterioses a la maquineta. Els causants de l'embolic han estat sobretot els escriptors d'articles en revistes musicals, que no contents amb el comentari musical, s'han introduït al lliscadís terreny de la tècnica. Així s'han escrit parides com "Brian Eno i el seu sintetitzador de gola", per a referir-se a un simple micròfon de contacte.

En aquest article intentarem descriure el mode de funcionament generalitzat d'aquest instrument. No es tracta d'un manual d'instruccions per a tal model o marca, perquè tots funcionen sobre el mateix principi. La intenció és que serveixca per assolir una familiaritat amb els termes i conceptes bàsics.

Generalitats sobre el so

Tot so (musical o no) té, a efectes de percepció auditiva, 3 propietats fonamentals que determinen el seu caràcter: a) El to és la magnitud subjectiva de l'altura d'un so, i està associat als canvis físics de la freqüència; b) El timbre defineix la peculiaritat o contingut d'armònics i permet la identificació de la font sonora (si procedeix d'una guitarra o d'un baix) y c) La intensitat dinàmica informa als nostres oïts de la rapidesa amb què un so assolix tota la seua intensitat (atac) y del temps que tarda en extinguir-se (decaïment).

En un sintetitzador, aquests 3 paràmetres de terminants de qualsevol so poden fer-se contínuament variables i controlables a voluntat amb un abast i governabilitat inigualable a cap altre instrument de música electrònica.

No pot fer fotocòpies

Una observació sobre una idea que sol abordar al profà: es refereix a la capacitat d'imitar sons d'instruments clàssics. El sintetitzador no està dissenyat per a açò, sinó per a crear nous sons. El que puga sonar com una flauta o trompeta és merament un subproducte. Qui vol interpretar la seua música amb flautes no es compra un sintetitzador.

No és un orgue

Una altra falsa creença és que el sintetitzador consisteix en una mena de super-orgue. Mentida. Un sintetitzador mitjà pot generar de 300 a 500.000 sons diferents, coses que cap orgue no pot fer, per tindre una varietat limitada de veus. El sintetitzador, per altra part, és monofònic, o siga que només sona una nota al mateix temps. Si s'apreten més d'una tecla simultàniament sols sonarà la més baixa. Una altra diferència amb els orgues és que el sintetitzador pot crear sons atonals, a base de soroll blanc i rosa) com l'onatge del mar, vents, dolls de vapor, etc.

Les parts del sintetitzador

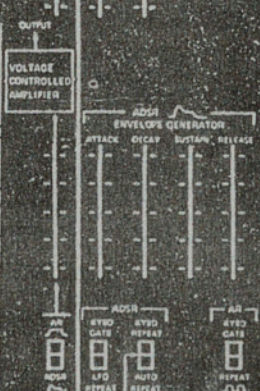
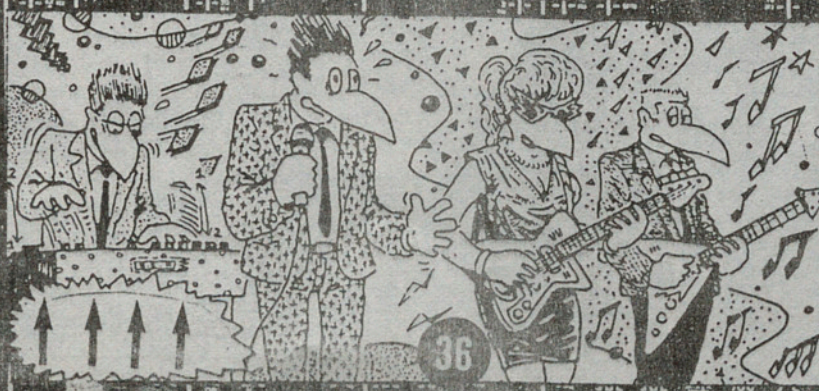
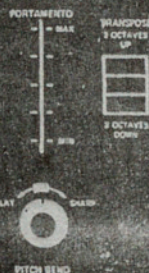
Els elements que constitueixen el sintetitzador, com la majoria de sistemes electrònics, estan pensats sota el concepte d'una sèrie de blocs funcionals bàsics i independents, anomenats mòduls, que formen un conjunt:

Els oscil·ladors fan alhora de cordes d'un violí. Els filtres simulen la funció de la caixa de ressonància. Els amplificadors, controlats per tensió, i els generadors envoltants imiten o creen les vibracions dinàmiques de la intensitat que als instruments es produeixen com a resultat de les distintes tècniques d'expressió. Finalment estan els mòduls que per la funció que realitzen s'anomenen controladors, i que s'encarreguen de dur el control per voltatge dels mencionats fins ací. El controlador per excel·lència i potser la clau per a l'execució de peces musicals és el teclat, tot i que es pot manejar el sintetitzador sense la seua ajuda quan s'utilitza per a efectismes i demés. Altres són el controlador Ribbon i el de percussió.

La tria del model

La immensa majoria de sintetitzadors comercials són prou semblants en els conceptes bàsics i llurs diferències són més bé d'aspecte extern que no funcionals. Taramateix, existeix un punt en què difereixen considerablement: el mode de programació. Aquest no és més que el mètode mecànic d'interconnexió entre mòduls encaminat a obtenir un tipus determinat de so.

El criteri de selecció d'un mètode o altre varia amplemment segons les necessitats de cadascú i el mode en què va a ser utilitzat (en estudi, en directe, experimental, amb llet, sol...)

GABRIEL

ALTERNATIVES A L'ART AVUI

* * * * *

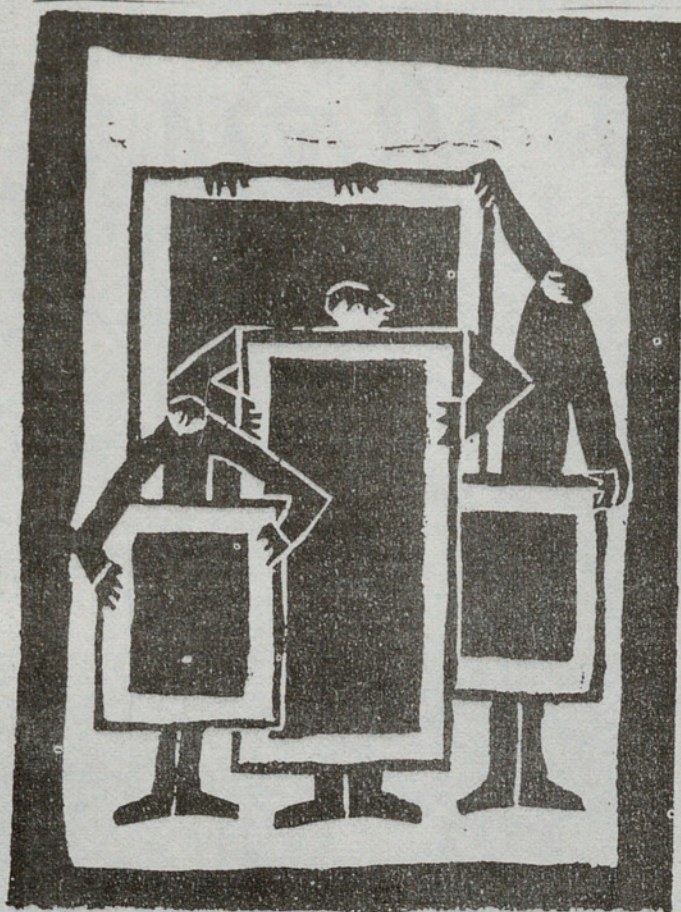
Els mitjans de comunicació de la ciutat de València, molt lúcids ells, no varen advertir que durant unes quantes setmanes, a la Galeria Presilla (que ara ha estat substituïda -- per una pastisseria de luxe) va estar funcionant una exposició molt especial, acompanyada de diversos actes (projeccions de diapositives, experiències musicals, taules rodones) on els artistes que exposaven, joves al marge dels circuits consagrats, connectaven diàriament amb el públic (escàs) i es venien reproduccions de les obres a 50 pts. i originals a 2 o 3 taletos. El grup i l'exposició s'anomenaven "Tolerados y cómplices", i la majoria eren alumnes de 4º de Belles Arts. Transcrivim un resum d'una taula rodona que s'hi celebrà sota el títol "Alternatives a l'art avui". Hi varen participar, a més dels integrants del grup, 2 professors de l'Escola de Belles Arts representats amb les lletres x i y (aquest darrer, Jaume Tenas, és qui més va intervenir, per la seua experiència personal). Acompanyem el text d'algunes de les obres d'aquests "Tolerados y cómplices".

- Jo, abans d'entrar en matèria, crec que com que ací hi ha 2 persones que vos dediqueu més professionalment a l'art, a nivell d'ensenyament i més, podríeu començar vosaltres, di-
guent-nos la funció que trobeu en el que esteu fent i la nostra vindria després, a un altre nivell, no?
x- Bo, jo sóc professor d'història de l'art a la Facultat de Belles Arts d'ací de València...
y- Sí, jo també estic prou ficat en el rotllo de fa temps... i fixeu-vos que hi ha una diferència entre el que podem parlar des de la panoràmica artística en general i el que podem parlar des de la nostra experiència personal. Per a mi en aquest sentit, i per això estic d'acord amb aquest tipus d'alternatives, no li veig molt de sentit a la finalitat de l'art des de la 2ª Guerra Mundial, amb tota la influència ianqui, - el capital, el comerç de les galeries... amb tot açò s'ha ge-

nerat una dinàmica que per a mi no té molt de sentit des de la meua concepció de l'art. Des d'ací podríem profunditzar un poc i veure quines coses o ingredients de l'art actual poden tindre sentit dins d'això context, què pot ser útil i recuperable i què no i per què...

x- Jo crec que hi ha una problemàtica més interna i més profunda i seria què és l'activitat artística per a cadascú de nosaltres, qual és la funció de l'artista en una societat -- com la d'avui? En una societat tan ordenada i estructurada, i amb tot tan reglat i on tot té una funció determinada, un trencaclosques on tot encaixa i tot serveix per alguna cosa, per a què serveix l'art? on va a parar l'art? I aleshores tota la potència que tenim ací, en aquesta galeria, i que pot tindre cada persona, que apareix desaproveitada, on va, en una societat com la nostra?

H/C T6 / e va los / Co plices 84

- Podríem partir d'aquesta experiència com a exemple que pogués actuar de termòmetre per a saber com estan les coses -- avui dia, per on van les idees de la gent que pretén dir alguna cosa i com ho pot dir. Nosaltres ens trobem amb totes les portes tancades a tots els nivells, sobretot l'econòmic, no podem estar presents en cap cosa que no encaixi amb el muntatge que actualment es dona (galeries, etc.) i per altre costat en el sentit que té açò, què li ha dit açò a la gent...

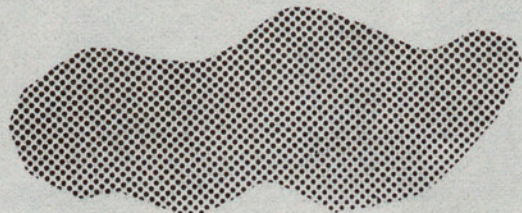
y- La meua postura és de rebuig a les galeries, perquè tot està basat en la plusvàlua de l'obra d'art, no hi ha una sola galeria que no passe per la producció dels beneficis. El mateix Mompó, que exposa ara, o qualsevol dels gran artistes de firma al P. V., per damunt dels seus plantejaments (que potser són vàlids a nivell de recerca, investigació ...) no obstant, tots ells estan acoplats (si no, no estarien exposant -- ni tindrien la fama que tenen) a una sèrie de mecanismes que passen fonamentalment per allò comercial. Caldria plantejar-se fins a quin punt és possible salvar les traves de la comercialització, si és possible que d'alguna manera l'obra d'art tinga uns canals de divulgació que no siguin les galeries ni els comercials haurem entrat en el camí de les alternatives.

x- El que tu dius és realment molt difícil. Ara bé, l'experiència ens diu que la possibilitat de fomentar la creació individual no és tan difícil i aquesta és una alternativa important per a l'atzucac al que estem arribant en el món de l'art. I jo crec que parlem molt de l'art per dalt, no? pels núvols i jo crec que la funció d'una Escola de Belles Arts -- avui seria que tinguera una utilitat social.

y- Si la utilitat social, a més de servir de vehicle de comunicació, és facilitar uns ingressos tant per a l'artista com per al monopoli de galeries que viuen d'això, jo em negue a creure'm dita funció social. I com resoldre la qüestió? Perquè per a produir art cal tenir uns mitjans, uns diners, i ací és tà el problema. A mi me mosqueja molt que des de que el PSOE va arribar al poder no hi han hagut alternatives concretes en cap sentit. I quan precisament l'única forma d'evitar o corregir el sistema de galeries, que seria el recolzament institucional, aquest es redueix a un 1 % del pressupost de l'estat i utilitzat d'una forma molt poc satisfactòria... En altres països europeus, a banda d'haver major dedicació a la cultura i l'art, sobretot els mecanismes d'ajut estan controlats més democràticament.

- Tu et refereixes a que l'estat els solucione la vida econòmicament a una sèrie de senyors ja madurs i amb les seues històries i jo veig el problema per un altre costat, el de l'educació, el "lastre" que portem damunt, les menjadures de coco que se'n van encaixant, com s'utilitzen les classes de dibuix, com als xiquets se'ls anul·la la creativitat ... es tractaria no d'educar a la gent per a ser una cosa o una altra, sinó d'obrir la visió i saber que un mateix pot generar moltes coses...

x- El problema és que l'art com a fenomen s'ha anat deslligant de l'home al llarg de la història, convertint-se en una activitat professional, especialitzada, de gent que viu d'això... i en Belles Arts hi ha moltíssima gent i tots no van a exposar ... Aleshores, l'ensenyament s'ha d'orientar per ahí també, en base a eixa condició social, i després incorporar l'art, -

l'educació per l'art a nivells fonamentals. La capacitat estàtica, la sensibilitat, la creativitat, el potenciar-la és fonamental, i s'ha menyspreat per una societat que no admet açò i a la que interessa que això no es fomenti i ací venen després les contradiccions del mercantilisme amb l'obra d'art.

- Jo pense que continua havent una mitificació de la figura de l'artista, no? una ritualització de l'acte artístic que està a la base d'una problemàtica més general.

- L'art està avui totalment institucionalitzat. Hi ha una gent amb una sèrie de capacitats especials que es dedica a fer quadres o obres d'art. Eixes capacitats especials responen a unes convencions, la convenció de l'objecte ben fet, de l'objecte artístic (o definit com a tal), i que és fruit de l'acord -- d'unes gentes que entre ells han definit això com a objecte artístic. I ahí està el problema: per què eixa gent té capacitats especials? Què hi ha d'especial en tu o en mi? Quan qual sevol pot ser creador o tindre eixa capacitat de crear ...

y- Bo, jo puc parlar amb un poc d'experiència i aneu a trobar-vos amb uns problemes que jo m'he trobat si tireu per eixe camí i digueu: anem a intentar crear unes condicions en les quals tothom tinga possibilitats d'expressar-se artísticament, amb uns mitjans tècnics al seu abast i amb una possibilitat de lliure expressió. Jo ho he fet, des de curssets per a xiquets de 5 anys per a fer murals a cursos per a mestres per a formar tallers de plàstica. I el problema són els mitjans. Si no tens una potenciació econòmica, que hauria de vindre sobretot de les institucions, d'eixos diners que tots aportem a l'estat i l'estat hauria de retornar a eixos mitjans educacionals... Però és que hi ha un altre capítol, i és que aleshores professionals necessiten una formació tècnica i ... no poden viure de l'aire i jo això ho estic vivint, jo porte 4 o 5 anys anant pels pobles i tal, però per la cara, i si no dedicara la meitat de la meua vida a un altre treball no podria viure. En la mesura en què no hi ha una alternativa real per a que hi haja gent que es puga dedicar professionalment a l'art i alhora a la funció didàctica de l'art... jo no veig una altra via (encara que no estic a favor de les institucions) que la institucional, perquè si funcionara democràticament, com una associació de veïns, per què no? podrien crear-se les circumstàncies per a que tota la gent poguera accedir a l'art.

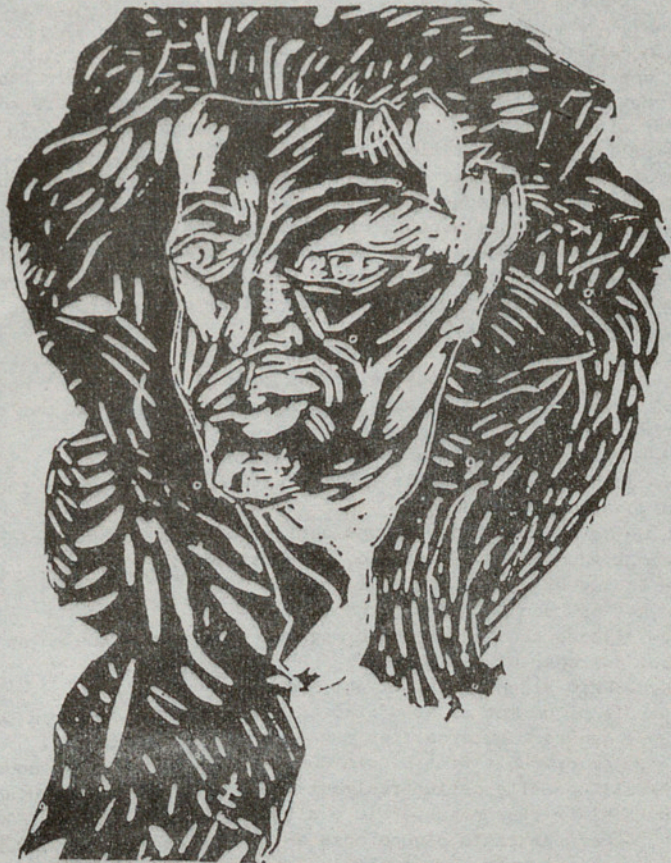
- Però si estàs defensant la creativitat de tots, com pots exigir la professionalitat de l'art i gent que visca sols d'això?

y- Cal saber distingir entre el que és el mitjà mínim, bàsic, per a que la gent puga accedir a expressar-se i a conèixer -- mitjans d'expressió, i el que és la tasca del propi investigador per a desenvolupar la seua pròpia professió. Jo puc perfectament, si el meu enfocament de l'art va per ahí, investigar amb el lèsser, però no puc emportar-me el lèsser a una associació de veïns ni puc fer cine, a no ser que siga de pega, amb nanos... És el famós i clàssic dilema entre l'art popular i l'art d'avantguarda. El problema, doncs, és doble: la cultització social a través de l'art i la professionalització de l'artista.

x- En el fons és un problema social i polític...

- Com tots.

y- La política cultural del PSOE (que es tradueix en festivals

concerts, mostres, exposicions... de milions) no va dirigida a la base real, és a dir, a una concepció ideològica de la cultura i de l'art que no siga elitista, que siga popular. Però és que en la Universitat passa el mateix, es dedica a formar tècnics i professionals que serveixen els interessos d'aquesta societat tal i com està muntada.

- Però jo veig una esperança en coses com aquestes, perquè ací, per exemple, esteu 2 professionals que no "traguen" no? y- Per supòst, i la nostra actuació dins de les classes és carregar-nos-les, carregar-nos el sistema de les classes... x- Fa uns anys es reduïen a fer-te copiar quadres al mil·límetre...

y- Està clar que la formació dels futurs professionals depèn d'eixa situació que hi ha a la Universitat, però com ho enfoca la Universitat? A nivell estatal i de govern tenen un control, de programes, d'enfocament, que moltes vegades se'ls descontrola, perquè els que estem dins el descontrolam i anem en un altre sentit.

- Això és esperançador perquè...

(interrupció. Va caure el cassette)

...estan utilitzant el rotllo aquest per a tancar-se al seu món, enrotllar-se amb les seues cosetes i passar-se tot...

x- Hi ha una cosa que és l'autoaprenentatge (aprendre-ho tot des de zero) i una altra que és l'autodidactisme (unes bases mínimes per a que l'aprenentatge siga més coherent i fructífer).

y- De fet, la majoria dels grans artistes han estat autodidactes, però els ha costat, i han après experiències d'altres. O siga, que la llibertat creativa sí, per supòst, i desenvolupes una sèrie de capacitats d'una manera determinada, però el que eixa actuació tinga uns precedents de l'experiència d'altres possibilita que siga més conscient i puga avançar més ràpidament. I això és per a mi l'ensenyament.

- Està clar que nosaltres, en quant isquem de l'Escola, en principi i per necessitats d'estómac, haurem de recórrer a donar classes, però supose que també ens agradaria seguir invetigant i fent coses pel nostre costat. Aleshores, què anem a fer amb això? Passar per les galeries? I tots ens haurem de menjar el coco respecte a això, no? Què vaig a fer jo amb la meua obra? On la vaig a portar? La vaig a ensenyar a la gent? I per quins canals? Té una funció més enllà de mi mateix?

- Eixe és un problema personal, el que tu vulgues trencar el teu objecte una volta acabat o vulgues guardar-lo o ensenyar-lo o...

- L'aspecte bàsic és que hi ha una necessitat d'expressar-se. El problema és si això una volta fet creus que té una possibilitat de dir-li alguna cosa a la gent, i vols que així siga, o creus que s'acaba en tu.

- Són dos opcions distintes...

y- El comportament creatiu té una finalitat bàsica que és expressar-se, però es poden tindre aixos dos plantejaments que has dit: conformar-se amb el fet mateix de crear i després tindre o regalar o cfermar el que has fet o bé que vulgues utilitzar-ho com a forma de comunicar-te amb els altres, com a forma de projecció social, i aleshores el nivell ja és distint perquè ja no és subjecte/objecte sinó subjecte/objecte/societat i fins i tot el mateix objecte canvia. El que hauria que vore és per a què o per a qui fem l'art.

- L'art hauria d'estar en totes parts, vull dir que cadascú fa el que li dona la gana, però després el que no es pot fer és tindre-ho guardat o amagat, sinó que hauria de trobar-se pertot arreu.

- Però també avui l'art està al carrer.

- No, no...

- Com que no? I la publicitat? Perquè els publicistes utilitzen un saber estètic per atraure a la gent.

- No està tan clar que a la gent li agrada.

- Que no? En USA ja està passant que la gent es dedica a posar els espais publicitaris a la TV i quan s'acaben i comença la pel·lícula canvien de canal per a seguir veient la publicitat.

- I és que realment hi han anuncis que estan molt ben fets, que tenen una estètica...

- Però cal saber anar més enllà de la bellesa de la imatge, i tindre una actitud crítica per a comprendre que el que hi ha darrere d'eixa imatge és una merda com un piano.

- La publicitat utilitza l'estètica, però sols en funció de la venda. Quan incita a la gent a comprar el producte és una bona estètica i per a això és per a l'únic que la utilitzen.

- Es tractaria de que tota la gent tinguera una actitud crítica.

- I com conseguir això? A través de què??

- Doncs a través del que tu fas, per exemple.

y- Caldria definir les funcions de l'obra d'art i llur ordre de prioritat, perquè ara i ací l'art plàstic té unes funcions totalment supeditades al sistema. Molta gent jove, per exemple es planteja presentar-se a un premi i aleshores supedita tot el concepte de l'obra a que li agrada al jurat. Però si la funció bàsica és expressar-se d'una determinada manera i per a una determinada gent i provocar una sèrie de reaccions, li està marcant unes altres funcions a l'obra i es tracta d'això. Aquest és el punt clau, i l'alternativa, la famosa alternativa, que és el títol de la taula rodona que ens ha convocat ací, a nivell de continguts passa per ahí, per generar una revalorització de l'art, una reutilització, si voleu...

- Jo ho veig prou fotut, perquè nosaltres ho podem tindre molt clar, però la immensa majoria de la societat no s'enterra.

- Jo voldria dir que tota estètica necessita darrere una filo sofia...

- No! Per a mi, per exemple, la "Transavantguarda", des del moment en què no està combatent cap dels problemes reals i profunds de l'art avui no em diu res. El problema ja no és la profundització en l'espai cubista i tal, sinó que no importa com es pinta, però els problemes segueixen, se segueixen pagant 7.000.000 de peles per un pintor de moda a New York.

- No és un problema estètic, això, sinó polític i social.

- És una nova menjadura de tarro d'aquesta gent.

y- És que els capitalistes tenen molta vista i com una nova tendència pot qüestionar el sistema, tenen 2 alternatives: o rebutjar-la (amb el perill de què es cree un moviment darrere) o assimilar-la i anul·lar-la com a tal, però és que no són estúpids, tu, i això passa en qualsevol nivell. Tu saps el que els molestaria de veres? quina alternativa els fotria real-

ment? Aquella que ells no pogueren controlar... Però clar, quina alternativa és eixa? i com dur-la a terme?

- Sabent ja que tots els anomenats artistes "traguen", no?

- És que la carn és dèbil...

x- A mi em preocupa la gent més jove, la que està creant ara a l'Escola i es pregunta quina funció i què... i es troba totes les portes tancades.

- Cal crear col·lules subversives...

- I hauríem de parlar de les alternatives, que era el títol original de la història...

L.U- I baixant al terreny d'allò concret, es podria parlar d'alguna experiència ací en València, per exemple, podrieu parlar de la galeria aquesta, com ha anat, per a tractar les alternatives reals ja, ara i ací.

- Aqò és com un primer intent, no sabem fins a quin punt haurem aconseguit donar una alternativa...

L.U.-Però no podríeu fer un petit balanç?

- Ens plantejarem cercar una galeria que no ens posara cap — trava a nivell comercial, que no ens donara diners però ens — permetera utilitzar un espai, que per a nosaltres això ja és importantíssim, i tenint tota aquesta llibertat, a vore què — féiem nosaltres. Aleshores hom posat una sèrie de coses que — fa cadascú, que possiblement no tenen cap connexió (en principi sí ho havíem pensat) i crear ací, a més d'això, una relació amb la gent mitjançant la nostra presència ací tots els dies, mitjançant una sèrie d'actes, fins i tot una experiència de — música en directe que haguérem de tallar perquè els veïns cridaven a la policia...

L.U.- Sí, hi vàrem estar.

- Jo em pregunto... perquè açò es tancarà i tal, no? i no haurà passat res, fins a quin punt açò serveix si no té una continuïtat?

x- Aquestes activitats haurien d'estendre's.

y- Jo plantege de fer la pròxima alternativa al carrer i am' alguna cosa en concret.

L.U.- No vos plantegeu alguna petició d'ajuda a institucions — com l'Ajuntament, Diputació, Universitat...?

- És que et pegues contra la paret.

L.U.- Però sou un muntó de gent.

y- Això és que és com la formigueta i el tronc, que no se'l pot carregar ni manejar-lo.

L.U.- Però algun mos sí li pot pegar.

y- Sí, algun mos sí, i d'això es tracta, i el mos seria seguir generant alternatives que tingueren més eficàcia.

- Jo em pregunto fins a quin punt es pot plantejar en aquest nivell una alternativa realment eficaç... no crec que d'ací — pugui eixir res de subversiu o alternatiu.

L.U.- Però ja teniu alguna cosa en concret, no? Almenys durant unes setmanes heu estat ací, heu tingut un espai per a expressar-vos al marge dels canals "normals".

x- I l'experiència per a tots crec que ha estat molt interessant.

y- Jo vos propose, per al curs que vé, formar en la Facultat un Seminari de Debat i Treball i de recerca d'alternatives.

L.U.- Això està bé, però és que a nivell públic podeu fer més coses.

y- El problema és que davant de la inviabilitat immediata la gent es desanima i cal ser realistes i vore de quina gent i — quins mitjos disposeu...

festival de radio klara

102.7MHz.
F.M. (València)

¡VEINTIDOS GRUPOS!

UN EXIT DE PÚBLIC
I D'ACTUACIONS.
NO TANT D'ORGANITZACIO...

En realitat no
arribaren a 14.

Les 12 hores es quedaren en 6

La gent volia més marxa.

Per què tallar de sobte?

Cal repetir l'experiència,
millorant-la.

Massa amenaces de què
entrarien les porres.

A Regimiento Spansuls
no li deixaren acabar.

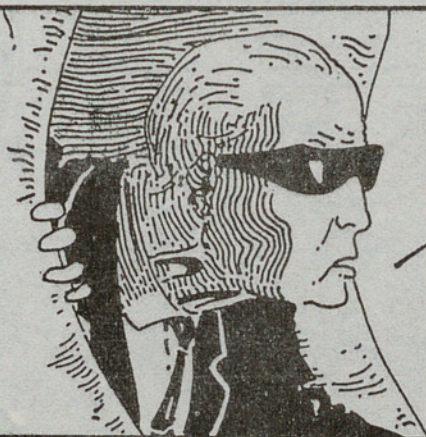
Esperem que la pròxima volta
s'enrotllen millor.

EL LABERINT DE TS'UI PÊN

Part innumorada d'una tragèdia circular

© JUANFER B.

FOSKA LUCIDESA

CEC ? ESTÀS TAMBÉ CEC ? FILL

JUANFER

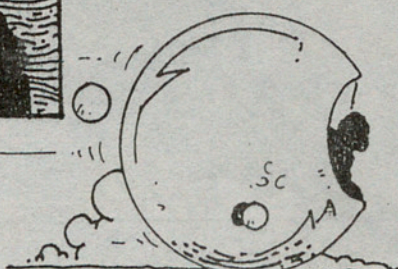
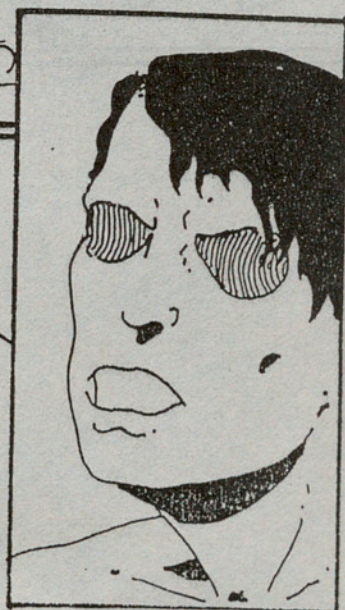
PER FAVOR, SEQUEIX PARLANT
I M'ACOSTARÉ A TU

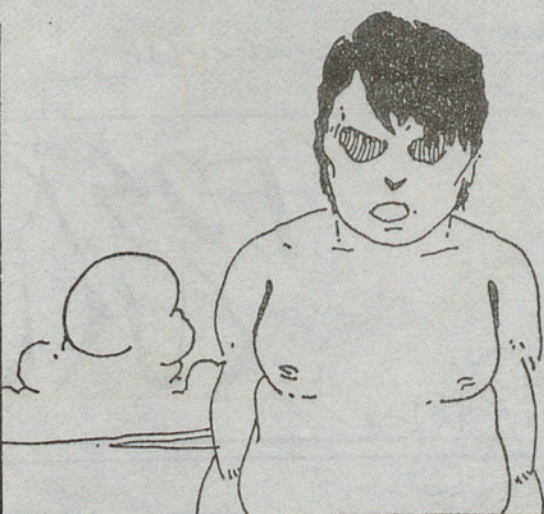
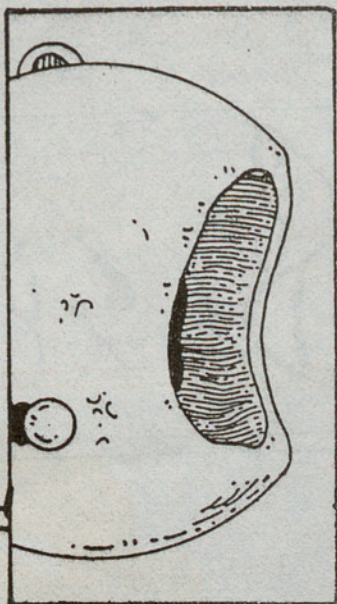

QUI ETS TU ?

JO SÓC EL BIBLIOTECARI
I POTSER PUGA AJUDAR-TE

AMB UN LLIBRE

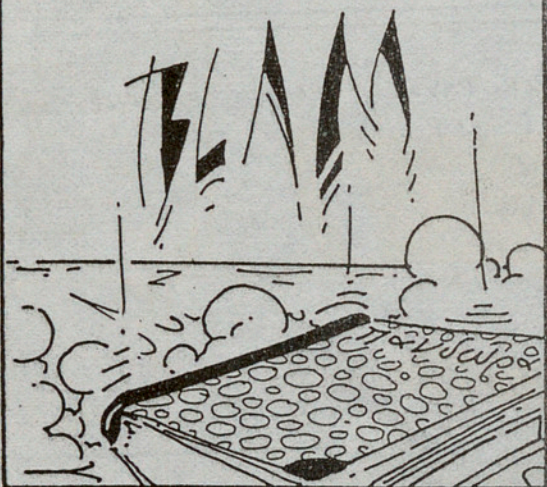

PREN, FILL

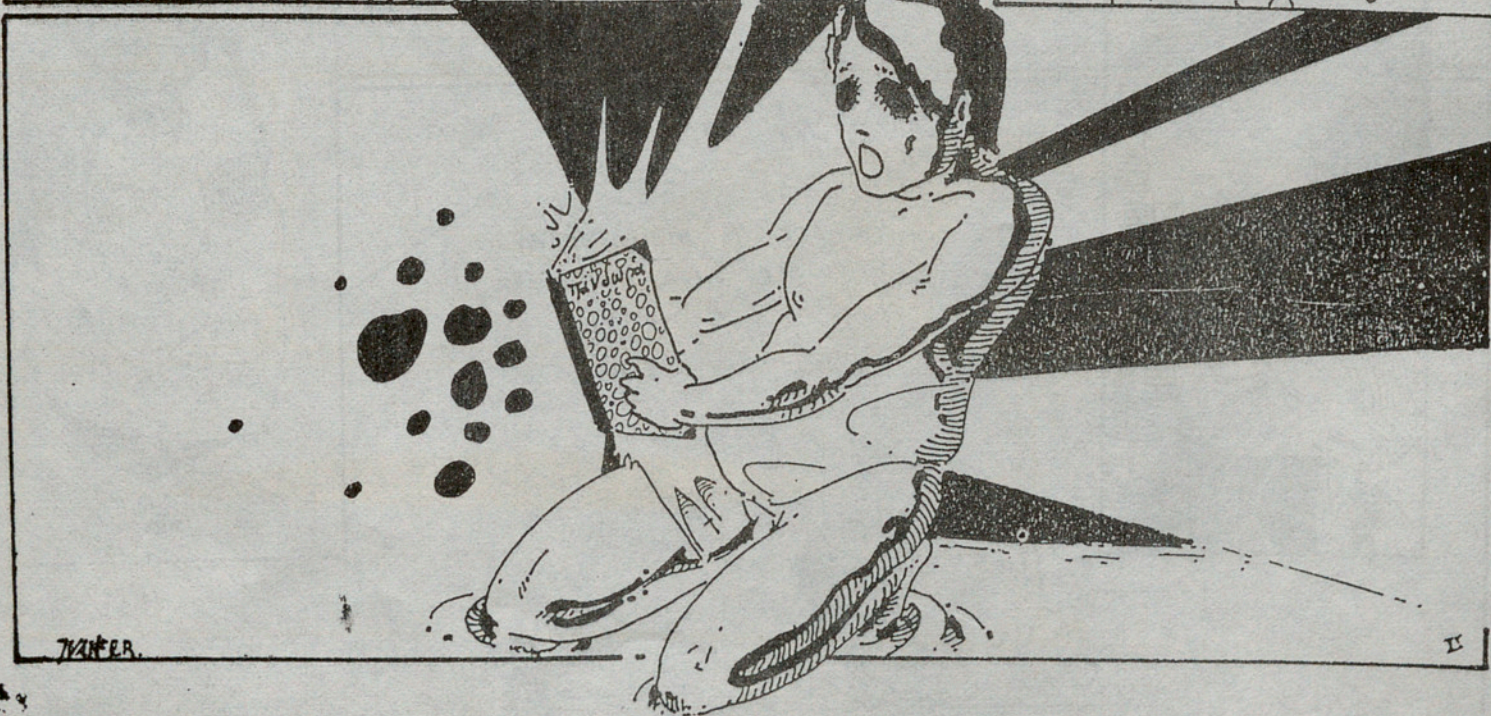
POTSER EL LLIBRE QUE EM VA
SUMIR EN LA FOSCOR

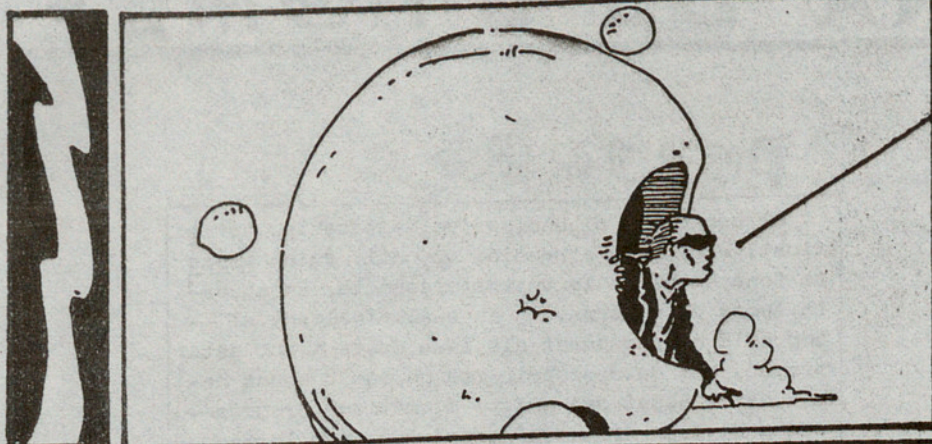
ET DONE A TU
LA LLUM

OBRE'L

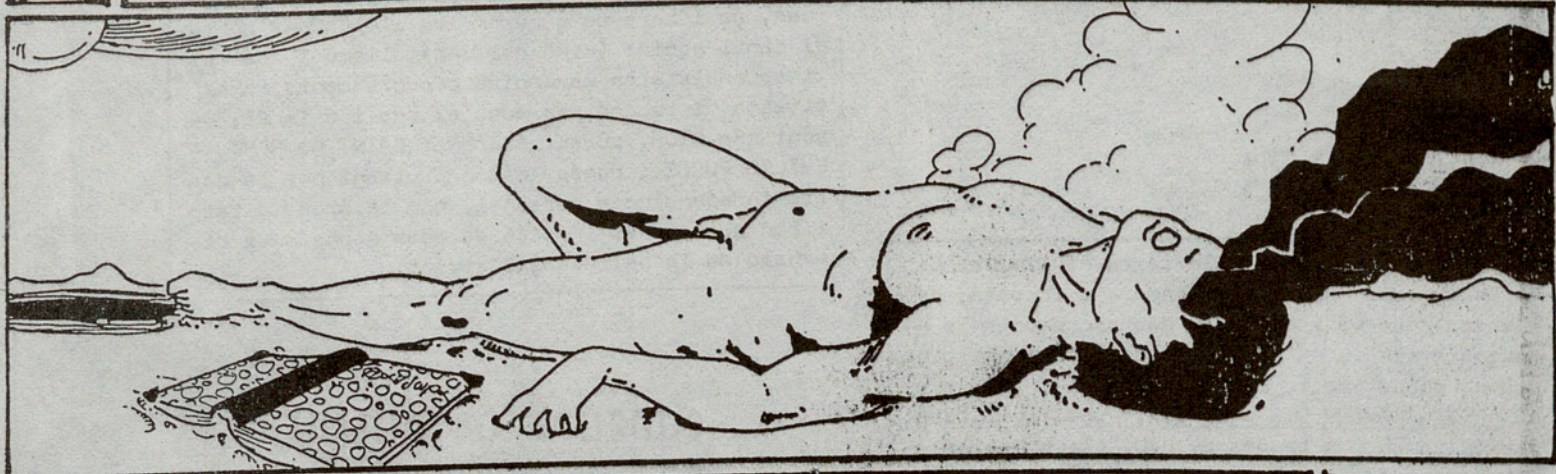

7/2/88

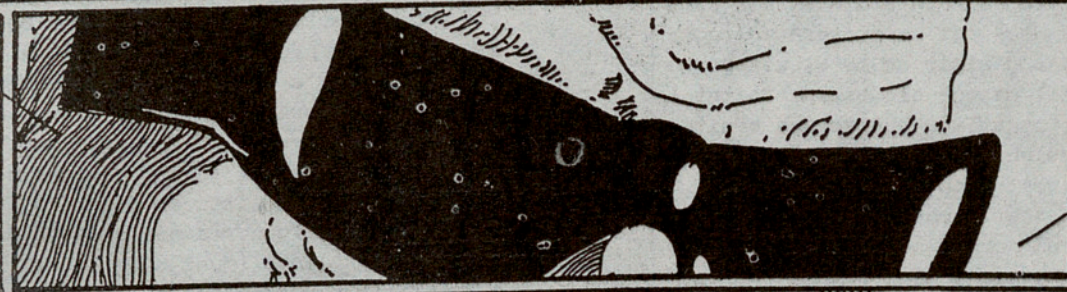

FILL, COM T'HA ANAT?

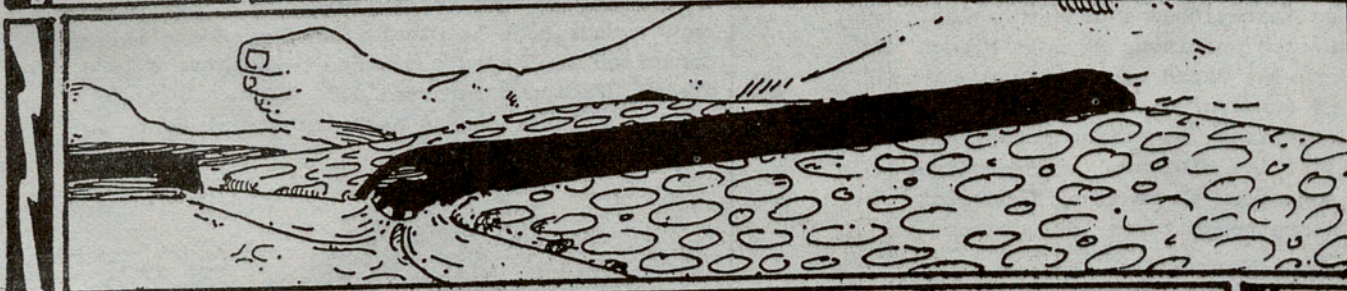
SERÀ MILLOR QUE HE'L TORNES.
LA BIBLIOTECA VA A TANCAR...
FILL?

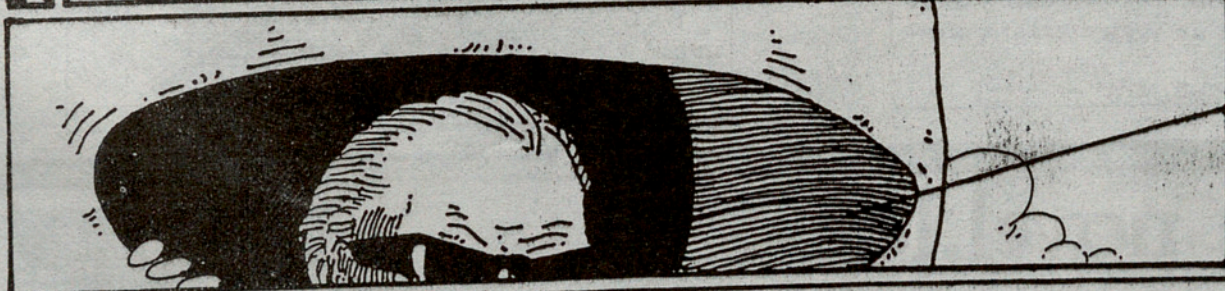
PER FAVOR
AFANYA'T
SI DESCO-
BREIXEN
QUE FALTA
UN LLIBRE...

DÉU SANT!
POTSER M'EN-
VIEN UNA
ALTRA VOLTA
A INSPECCIO-
NAR MERCATS.

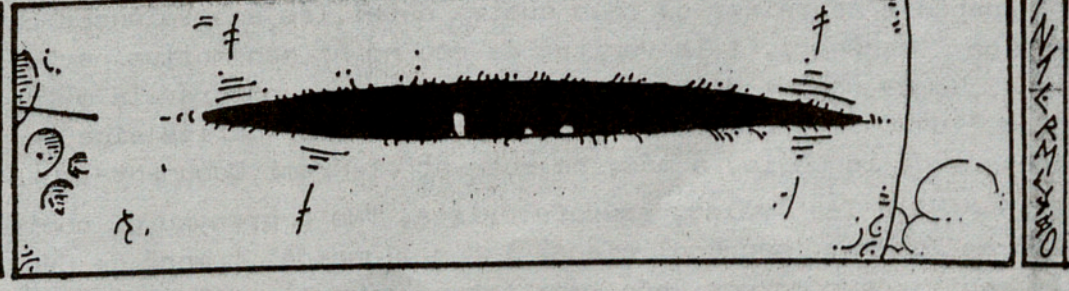

FILL?

PER FAVOR
BUSCA A
FRIEDRICH.
ELL SABRÀ QUÈ FER

EM SENTS, FILL?
BUSCA'L
XÈ, QUINA MISÈRIA

QUI SAP SI CONTINUARÀ...

* LA PÀGINA DE L'HOME *

PER FÍ!
ALGÚ SE'N
RECORDA
DE
NOSALTRES

LOOK

L'animal més bell de la terra és l'home. És un animal distingit, amb xistera i corbata, és l'animal que va a la moda. Per aconseguir la màxima eficàcia en bellesa i presència cal tindre un poquet de temps i imaginació.

"POST-GLAMOUR DISSENY, S.A." vos facilitarà periòdicament, a través de L-U, els consells idonis per a donar la nota en societat amb el vostre nou "look". Heus ací la primera entrega:

Consell 1.- Abans d'eixir de casa, assegureu-vos front a l'espill de què el vostre afaitat és molt apurat. No escatimeu una segona afaitada si fa més de deu hores que la maquineta es deslliça sobre el vostre cutis.

Consell 2.- Com que l'home és l'animal que més treballa, és ben normal que al seu rostre l'esgotament es condense i manifeste en forma d'ulleres, tan antiestètiques i desagradables. En eixe cas, uns tocs precisos de pols blanca (o crema en barra) les faran desaparèixer.

Consell 3.- La cura del cabell és fonamental per aparentar jovialitat; no deixeu passar mai 15 dies des de l'última visita al vostre perruquer. Lleugers retocs en el pentinat (sobretot als laterals) sempre ressaltaran les vostres faccions.

Duguent a terme aquests tres consells, voreu que canviarà per complet la vostra existència moderna.

- "P-G-D, S/A" -

PERFUMS

El bon olor, el bon perfum, agradable, sofisticat, excitant, atractiu, varonil, és un aspecte fonamental de la vostra presència. En aquesta època posmoderna, en la qual finalment el SUBJECTE ha recuperat els seus drets i tot està permès, hem de descobrir tot un món que ens havia estat negat pel nostre dogmatisme progressista de quan érem més joves. Ara, amb la maduresa, és l'hora de superar les il·lusions sobre el canvi social (això del capitalisme i les multinacionals eren paranoies d'adolescents fanatitzats) i reconèixer que, al cap i a la fi, -- gent com DIOR, LOEWE, RABANNE, SAINT LAURENT, EMILIO PUCCI i demés, estan lluitant per la nostra independència personal, per la creativitat i bon gust i per l'accés de tots a una nova dimensió de la bellesa i l'atractiu.

concurs de Pintura

EL Corte Inglés, sempre atent amb el públic, i desitjant promocionar la cultura i l'art, ha convocat per a les properes setmanes, el "I Concurs de Pintura Masculina". Podran concórrer tots els quadres pintats per homes, si bé el tema serà lliure. El jurat, compost per reconeguts pintores i crítics d'art, seleccionarà els 30 millors quadres per a ser exposats a la nostra 6ª Planta (junt a la Cafeteria), i els 2 millors quedaran classificats per a participar, a Madrid, a la Final. Per a més detalls, consulteu les bases o demaneu prospectes a la nostra Oficina d'Informació.

I no oblideu que ja és Primavera al Corte Inglés. El Corte Inglés.

Sempre al seu servei
Corte Inglés

4 noves novel·les

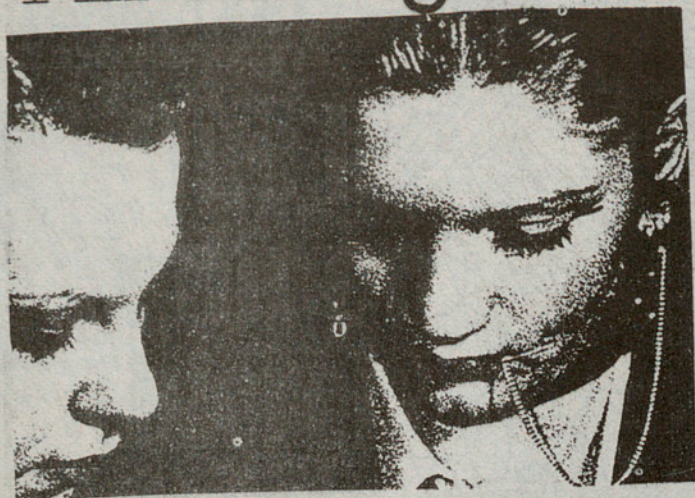
Acaben d'aparèixer de colp quatre novel·les amb València com a temàtica i escenari, i la veritat és que no hi han motius per alegrar-se'n. Només una es deixa llegir i val la pena comprar-la o furtar-la: "F.M." de Carles Decors. I no ho diguem perquè Carles siga un vell -- conegut de la Lògia, a més, ha guanyat el Premi Documenta. Les altres "7 x 7 = 49" d'Isa Tròlec, pseudofuturista, "No empenyeu el comissari" de Ferran Torrent, pseudopoliciàca, i "La lluna del temps" de Cremades i Arlandis, pseudomoruna, són tres totxos avorrits, plens de tòpics, mediocritat i provincianisme. La literatura valenciana continua sent un desert poblat de cagallons. Ah! Els tres darrers són, com no, de 3 i 4.

"Fragmentació modulada"
(Carles Decors. El Balanci.
Edicions 62. 128 pàgines.)

APOLOGIA De L'IMPERDIBLE

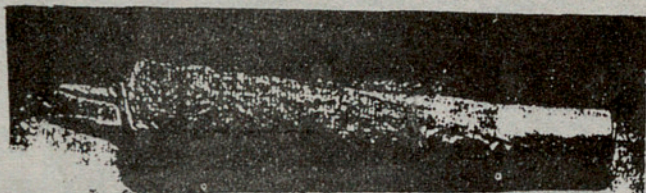
⊗ **Lògia URBANA**

està oberta a tot
tipus de col·laboracions.

Escriu a l'APARTAT
DE CORREUS **597** DE
VALÈNCIA.

Si no estàs molt d'acord amb la GENERALITAT de Catalunya i t'interessa saber més sobre el tema, pots demanar-nos per Correu una revista que es va publicar fa uns anys però que continua vigent, sobretot ara que patim aquesta nova ofensiva del poder contra les drogues suaus. Es deia AL CIM i va publicar 3 números. Cadascú val 100 pts. Si ens envies la pasta, te l'enviem. Pots demanar-ne sols un nº per a conèixer-la. Et recomanem el 2, té 80 pàgs. i un contingut superal·lucinant. Escriu-nos a l'apartat de correus 597 de València. (si envies segells millor)

**Què has
de dir quan
l'ofereixin
"això"?**

Drogues?
Senzillament
diries no

Programa d'Informació sobre les Drogodependències
GENERALITAT DE CATALUNYA

«A^{que} **ST** **COSTUM** ^{que} **VENIU**

^{D'ÍG} **NCRAH** **LES** **COSES** ^{NO}

^{va} **A** **IMPE** **DIR** ^{QUE} **ELS**

CELS **S'OB** **LIGUEN** **EL** **DIA**

A **SS** **EN** **YALAT** **I** **S** **Í** **N** **S** **T** **A** **L** **E**

UNA **NOVA** **LLE** **NGUA** ^{en} **MIG**

^{de} **LES** **"** **CO** **M** **P** **O** **N** **E** **N** **"** **de** **s**

IM **B** **E** **C** **I** **S** **DE**

VO **S** **T** **R** **E**

P **E** **N** **S** **A** **M** **E** **N** **T** **»**

• Antonin Artaud •

